

PRZEGŁĄD

UNIwersytecki

Rok XXI

lipiec-sierpień 2009

Nr 4 (120)

15-17 czerwca 2009 r. Krzyż Światowych
Dni Młodzieży w Kościele Akademickim KUL

W numerze:

440. rocznica zawarcia unii lubelskiej

Doktorat honoris causa KUL dla
Przewodniczącego Rady Najwyższej Białorusi
w latach 1991-1994
prof. Stanisława Szuszkiewicza 6

Doktorat honoris causa KUL dla Prezydenta
Ukrainy Wiktora Juszczenki 9

Doktorat honoris causa KUL dla Prezydenta
Republiki Litewskiej Valdas Adamkus 12

Doktorat honoris causa KUL dla Prezydenta
Rzeczypospolitej Polskiej
Lecha Kaczyńskiego 15

7. Program Ramowy

Kolejna runda konkursowa 7. Programu
Ramowego 20

z życia Uniwersytetu

Nowoczesne technologie ICT w upowszechnianiu
osiągnięć nauki 22

Sport na KUL II semestr roku akademickiego
2008/2009 22

aktualności

Kalendarium 25

Przegląd Uniwersytecki

Wydawca:

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Rada programowa:

ks. Stanisław Wilk, ks. Stanisław Zięba,
Józef Franciszek Fert, ks. Sławomir Nowosad

Zespół redakcyjny:

Beata Górka (red. naczelny),
Katarzyna Bojko, Anna Kowalczyk,
Roman Czyrka (foto)

Adres:

Al. Racławickie 14, pokój 103,
20-950 Lublin, tel./fax 0 81 445 41 09
e-mail: rzecznik@kul.lublin.pl

Druk:

Magic, Lublin

Nakład:

1500 egz.

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania tekstów i zmian tytułów,
nie zwraca także materiałów niezamówionych

Szanowni Państwo,

wakacje zaczęły się dla nas mocnym akcentem: 1 lipca br., w 440. rocznicę podpisania Unii Lubelskiej nasz Uniwersytet obdarzył godnością doktora honoris causa przedstawicieli tych narodów, które ongiś zdecydowały się przystąpić do unii zawartej w Lublinie. Uroczystość zgromadziła wielu znakomitych gości, o przygotowaniach do niej pisać nie będę, tak, jak nie zdradza się tajników kuchennych czy warsztatowych, ale wszystko udało się znakomicie. Początkowo mieliśmy obawy, związane z szeroko nagłaśnianą kampanią przeciwników tych wyróżnień, jednak całość przebiegła godnie i bez przeszkód. Wszyscy przemawiający w tym dniu zgodnie podkreślali, że jedynym sensownym w tej chwili działaniem narodów europejskich jest wspólne patrzenie w przyszłość, co nie oznacza zapominania o przeszłości, i poszukiwanie płaszczyzn porozumienia. Na naszych łamach znajdą Państwo obszerną relację z całej uroczystości.

Piszemy także o 7. Programie Ramowym Unii Europejskiej i szansach, jakie wynikają z niego dla naukowców. Mówiąc zaś o szansach nie sposób nie wspomnieć o inicjatywie środowiska KUL związanej z projektem dotyczącym wykorzystania nowoczesnych technologii w upowszechnianiu osiągnięć nauki. W sytuacji, kiedy tak wielki nacisk kładzie się na innowacyjność i aplikacyjność badań naukowych, narzędzia, jakie proponuje projekt wydają się warte zainteresowania.

Milej lektury..

Beata Górka – redaktor naczelny

1 lipca, z okazji obchodów 440. rocznicy unii lubelskiej, tytuły doktora honoris causa KUL otrzymali przedstawiciele ludów wchodzących w skład Rzeczypospolitej Obojga Narodów: Prezydent Republiki Litewskiej Valdas Adamkus, Prezydent Ukrainy Wiktor Juszczenko, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński oraz były Przewodniczący Rady Najwyższej Białorusi Stanisław Szuszkiewicz.

440. rocznica unii lubelskiej

Szanowni Panowie Prezydenci, Eminencjo Księża Prymasie, Wielebni Księża Arcybiskupi i Biskupi, Szanowni Państwo!

Z ogromną radością otwieram nadzwyczajne posiedzenie Senatu Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, podczas którego nadamy najwyższą godność uniwersytecką – doktorat honoris causa, wielce szanownym i dostojnym przedstawicielom narodów, które 440 lat temu, tu w Lublinie, podpisały akt unii lubelskiej.

Bardzo gorąco i serdecznie witam w murach naszej Alma Mater Ich Ekszelencje: Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Pana Lecha Kaczyńskiego, Prezydenta Republiki Litewskiej Pana Valdas Adamkusa, Prezydenta Ukrainy Pana Wiktora Juszczenkę oraz Przewodniczącego Rady Najwyższej Republiki Białorusi w latach 1991-1994 Pana Profesora Stanisława Szuszkiewicza. Witam przedstawicieli prezydentów Republiki Estońskiej i Republiki Łotewskiej,

Pana Ambasadora Antsa Froscha i Pana Ambasadora Alberta Sarkanisa. (...)

Szanowni Państwo, obchody 440. rocznicy unii lubelskiej są przypomnieniem wysiłków i dążeń integracyjnych w naszej części Europy. Królestwo Polskie i Wielkie Księstwo Litewskie złączone w jedną, wielonarodowościową Rzeczpospolitą, były zamieszkałe przez narody, których dostojni przedstawiciele są tutaj obecni. Doświadczenie tej unii i jej złożonych losów jest ważne dla nas wszystkich, choć zapewne dla każdego w nieco inny sposób. Zachowując w pełni uprawnioną suwerenność własnej pamięci historycznej możemy jednak powiedzieć, że unia lubelska, nadając kształt naszym dziejom narodowym, jest naszym wspólnym dziedzictwem. Wprawdzie bieg dziejów przekreślił jej skutki polityczne, ale wspominamy ją, ponieważ pozostały jej dodatnie następstwa w rozwoju cywilizacyjnym, kulturalnym, ekonomicznym i religijnym tych ziem, owocując bogatą i żywotną spuścizną.

Wspominamy ją, bo wyrażona w niej idea współpracy – jedność w różnorodności, jest wyzwaniem i zadaniem, które stopniowo obejmuje cały nasz kontynent. Wyrażamy też głębokie przekonanie, że ta właśnie idea współpracy i równowagi pomiędzy odrębnością, a jednością jest częścią naszego dziedzictwa historycznego, które chcemy pogłębiać i rozwijać. Mądrzejsi dzięki doświadczeniom nieraz trudnym i bolesnym, bardziej świadomi dzięki namysłowi nad wiekami, które upłynęły od tego wydarzenia możemy, w co głęboko wierzę, lepiej wcielać ją w życie.

Patron naszego uniwersytetu papież Jan Paweł II z okazji 25. rocznicy swego pontyfikatu 19 maja 2003 roku powiedział do pielgrzymów polskich te znamienne słowa – „Od unii lubelskiej do Unii Europejskiej! To jest wielki skrót, ale bardzo wiele w tym skrócie wielorakiej treści. Polska potrzebuje Europy. Jest to wyzwanie, które współczesność stawia przed nami i przed wszystkimi krajami, które na fali przemian politycznych w regionie tak zwanej Europy Środkowo-Wschodniej wyszły z kręgu wpływów ateistycznego komunizmu”. Ojciec święty w ten sposób przerzucił pomost poprzez wieki między dwoma organizacjami politycznymi, różnymi, ale łączącymi się ze sobą ideą współpracy, szacunkiem dla odrębności i wolą tworzenia nowej jakości w życiu rządzących i rządzonych.

W specjalnym oświadczeniu z okazji nadania doktoratów honoris causa napisaliśmy: *I dziś łączy nas w wielkiej Europie idea solidarności w imię wspólnego dobra, wzajemności i pomocy, która jest wyzwaniem i zobowiązaniem dla jednostek i społeczeństw. Chwała Narodom Pierwszej Rzeczypospolitej, które odważyły się być wolne i solidarne, czyli odpowiedzialne za swój los. Chwała współczesnym Narodom, które patrzą w przyszłość, nie zapominając o przeszłości, bo w niej jest nauka trwania i uczestnictwo w Dziejach Ludzkości.*

Dzisiaj przypominamy ten piękny moment z przeszłości, którą manifestują niepodległe narody: Polacy, Litwini, Ukraińcy, Białorusini, Łotysze i Estończycy, aby przekazać sobie wzajemnie znak pokoju, przyjaźni i solidarności.

Dlatego Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II obchodząc uroczyste rocznicę unii lubelskiej przyznaje swoje najbardziej zaszczytne wyróżnienie dostojnym przedstawicielom państw, narodów, które kiedyś były nią połączone. Oby to dobre dzieło współpracy rozwijało się i rosło ku pożytkowi tych którzy są i tych, którzy przyjdą po nas.

Rektor KUL ks. prof. Stanisław Wilk

Doktorat honoris causa KUL dla Przewodniczącego Rady Najwyższej Białorusi w latach 1991-1994 prof. Stanisława Szuszkiewicza

Uchwała Senatu z dnia 4 czerwca 2009 r.

Senat Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, na wniosek Rady Wydziału Nauk Humanistycznych, nadaje tytuł *doktora honoris causa* Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II Panu Profesorowi Stanisławowi Szuszkiewiczowi, Przewodniczącemu Rady Najwyższej Republiki Białorusi w latach 1991-1994.

Uniwersytet, honorując Profesora Stanisława Szuszkiewicza swoim najbardziej zaszczytnym tytułem, wyraża tym samym szacunek i wdzięczność za szczególną rolę, jaką odegrał on w okresie przemian wyzwania się narodów z niewoli totalitaryzmu komunistycznego oraz składa świadectwo solidarności z tymi wszystkimi, którzy, tak jak on, przychodząc z różnych tradycji, przyczyniają się do wolnościowych i demokratycznych zmian na Białorusi.

W 440. rocznicę podpisania Unii Lubelskiej, która niegdyś połączyła w jednym państwie kraje i narody, stanowiące znaczącą część rodziny europejskiej, Społeczność Akademicka KUL wyraża nadzieję, że wszyscy obywatele Białorusi zdołają się porozumieć w budowaniu niepodległego Państwa w zjednoczonej Europie.

Laudacja

Panie Prezydencie Republiki Białorusi, mam zaszczyt dzisiaj uczcić Pański dorobek, chęć wolności i niezależności tak bliskiego nam przez setki lat współżycia, współistnienia narodu białoruskiego.

W rodzinie Stanisława Szuszkiewicza tradycja wolności była elementem bardzo ważnym. Ojciec naszego dzisiejszego doktora honorowego jako znany pisarz białoruski był prześladowany przez reżim stalinowski. Sam profesor Szuszkiewicz ma duży dorobek w naukach fizyczno-matematycznych, zajmował ważne stanowiska w nauce – w Białoruskiej Akademii Nauk i w szkolnictwie wyższym.

Wspomnę dziś przede wszystkim kilka bardzo ważnych lat dla życia naszego Jubilata i dla historii Białorusi. W 1990 roku, kiedy bardzo wyraźnie zaczęły się gwałtowne zmiany na terenie całego Związku Radzieckiego i szerzej pojętej Europy Środkowo-Wschodniej, Stanisław Szuszkiewicz został wybrany przez opozycję do Rady Najwyższej Białorusi, gdzie stanął na czele Klubu Demokratycznego. Pierwszy raz w Radzie tej znalazła się opozycja, było to sześćdziesięciu kilku posłów na ponad 300 deputowanych. Pierwsze lata nie były łatwe, Moskwa wciąż podejmowała różne działania, żeby utrudnić – podam małe przykłady: zachęcono Radę Najwyższą Białorusi, żeby zażądała od Litwy zwrotu Wileńszczyzny. W odpowiedzi na to opozycja białoruska – Front Ludowy, tak to się nazywało, zaproponowała utworzenie unii łączącej Bałtyk z Morzem Czarnym (Ukraina, Białoruś i trzy państwa bałtyckie). To przykład atmosfery, w której prof. Szuszkiewiczowi wypadło pełnić funkcję przewodniczącego Klubu Demokratycznego.

W 1991 roku przyszły decydujące wydarzenia o bardzo szczególnym znaczeniu – pucz moskiewski, który Republika Białorusi w pełni poparła, natomiast opozycja przeciwstawiła się mu i łączyła się bliżej z Jelcynem stojącym na czele opozycji w Moskwie. Gdy nastąpiła klęska puczu, nastąpiła też zupełna zmiana frontu również w Mińsku – Rada Najwyższa widząc zwycięstwo Jelcyna i tym samym linii reprezentowanej m.in. przez Szuszkiewicza, podjęła bardzo ważną decyzję, przeprowadziła ustawę „O suwerenności Białorusi”. Usunięty został również przewodniczący Rady i na jego miejsce wybrany został prof. Szuszkiewicz, czyli faktycznie objął stanowisko prezydenta Białorusi.

Było to niesłychanie ważne posunięcie i wiązało się w najbliższym czasie z ważnymi zmianami, o których warto pamiętać: zmiana nazwy państwa na Republika Białorusi, dalej bardzo charakterystyczny i ważny, a w dzisiejszym dniu może wart w szczególnie sposób przypomnienia – przywołanie nowego herbu, herbem

rodowym Białorusi była Pogoń, czyli znak Wielkiego Księstwa Litewskiego i znak wspólny, kiedy Pogoń i Orzeł Biały na sztandarach Rzeczypospolitej jakże długo razem występowały, także na Białorusi, choćby w powstaniu 1863 roku. I barwy narodowe – flaga biało-czerwono-biała. Szuszkiewicz reprezentuje właśnie tę wolną Białoruś, która tymi uchwałami została powołana.

Polska była jednym z pierwszych krajów, które pełną suwerenność Białorusi uznały.

Sprawowanie funkcji przewodniczącego Rady nie było łatwe. Przypomnę tylko m.in. ogromne trudności z armią białoruską, w której zaledwie 20% stanowili oficerowie białoruscy, a ogromną większość kadry oficerskiej stanowili Rosjanie, i w związku z tym armia zdecydowanie bardziej słuchała ministerstwa w Moskwie, aniżeli władz w Mińsku, które proklamowały suwerenność.

Tym niemniej, jeszcze w 1991 roku zaszły wydarzenia o wyjątkowo wielkiej wadze – tym razem światowej, których Szuszkiewicz był jednym z bohaterów. Przypomnę tylko najważniejsze momenty. Jest kryzys Związku Radzieckiego, poszczególne republiki szukają jakichś nowych rozwiązań. Nikt nie wie, w jakim kierunku pójdą zmiany, Zachód się boi rozpadu Związku Radzieckiego. Sytuacja jest dramatyczna, nikt nie wie jak postępować. Szuszkiewicz z ogromną rozwagą i mądrością polityczną szuka pewnych wyjść. I tak: w październiku razem z Jelcynem przeciwstawia się w Moskwie pewnym projektom Gorbaczowa dotyczącym urzędu Związku Radzieckiego, i wpada na pomysł, który okazał się niesłychanie ważny, mianowicie zaprasza Jelcyna na polowanie do Białowieży na 7 grudnia, z myślą, że załatwią tam ważne sprawy dotyczące aktualnej sytuacji. Co więcej, na początku grudnia Szuszkiewicz zdecydował się zaprosić prezydenta Ukrainy Leonida Krawczuka, kiedy po referendum z 1 grudnia 90% mieszkańców Ukrainy opowiedziało się za niepodległością. I tych trzech prezydentów zjechało się 7 grudnia wieczorem do Puszczy Białowieskiej, ale zamiast polowania usiedli razem z ekspertami, i od

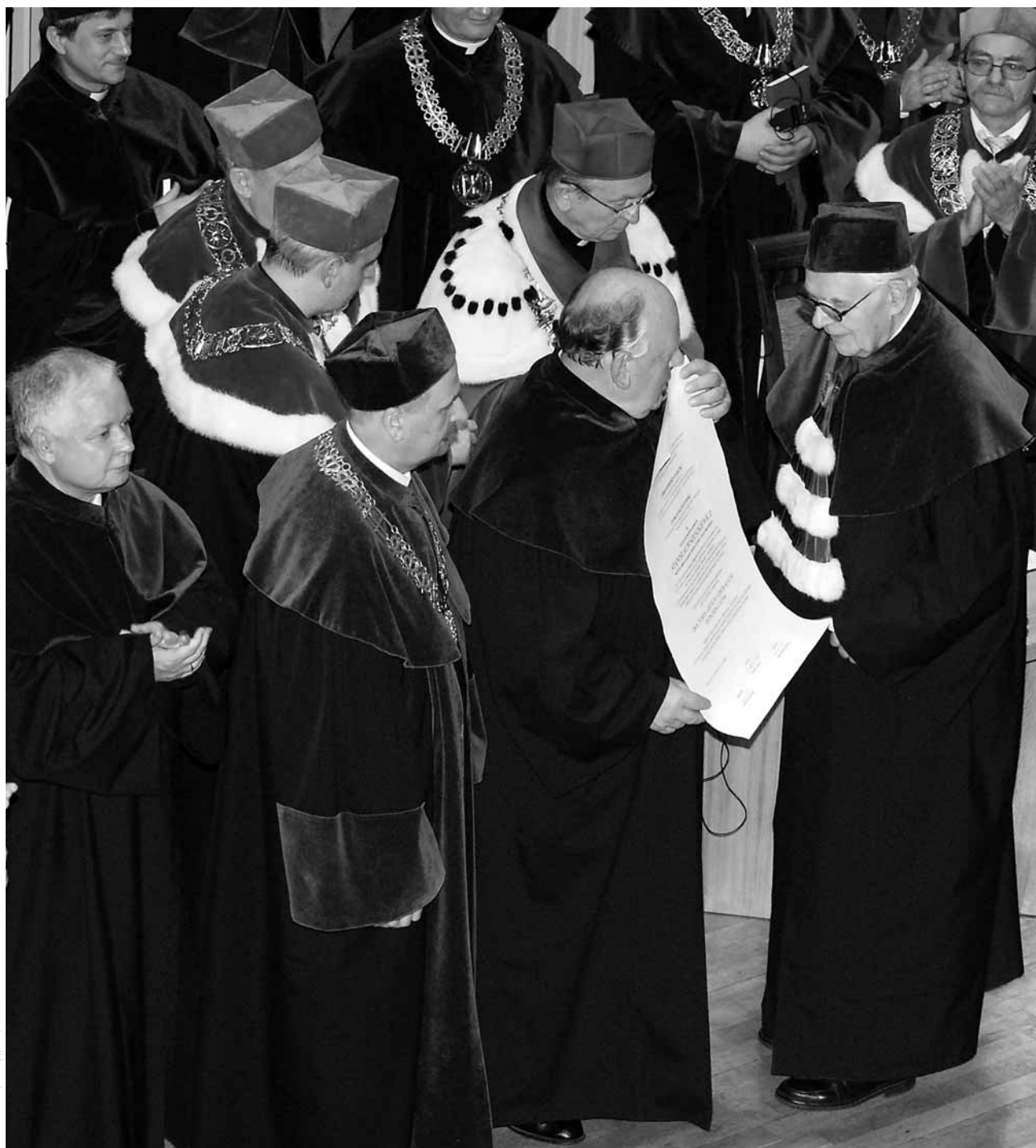
razu powstała idea, tu właśnie, żeby uchwalić koniec Związku Radzieckiego. Ekspersi zabrali się do pracy i wieczorem 8 grudnia 1991 r. powstał dekret o rozpadzie – trzy republiki słowiańskie zdecydowały o końcu Związku Radzieckiego i wszelkich uprawnień tego państwa na arenie międzynarodowej. Wydarzenie, jak się okazało, decydujące dla końca wielkiego imperium. Do dzisiaj jest przedmiotem debaty, jak to się stało, że bez wojny rozpadło się to wielkie imperium, które znaczyło tak dużo dla całego świata, i którego rozpadu bał się cały Zachód i cały świat. Na spotkaniu, które zorganizował Szuszkiewicz pod pretekstem polowania, dokonało się dzieło tak ważne. W dwa, trzy tygodnie po tym na Kremlu zawisła flaga Rosji w miejsce flagi Związku Radzieckiego, i Gorbaczow odszedł przegrawszy swoją stawkę.

Sytuacja na Białorusi była trudna. Polityka pewnej równowagi, rozsądku, neutralności między Rosją a zachodem, którą prowadził Szuszkiewicz, nie była łatwa. Dużym sukcesem było, związane z żądaniem Zachodu, przekazanie białoruskiej broni nuklearnej w ręce Rosji. To był też sukces osobisty Szuszkiewicza. W każdym razie te trudności między Rosją a Białorusią potem rosły, i doprowadziły w rezultacie do tego, że ostatecznie w 1994 roku prof. Szuszkiewicz został przez Radę Najwyższą usunięty ze stanowiska prezydenta. Ale tych kilka lat w tradycji Białorusi i świata zostaje jako ten moment niesłychanie ważny – woli Białorusi powstania niezależnego, niepodległego państwa żyjącego w dobrych stosunkach ze wszystkimi sąsiadami. Tak bardzo w duchu aktu unii lubelskiej nastawionego na pokojowe współżycie narodów.

Panie Prezydencie, wyrażam głębokie życzenie, na pewno nas wszystkich, żeby te wielkie dni pozostały w tradycji Białorusi, i wierzymy gorąco, że Białoruś doczeka czasów kiedy będzie wolnym, niepodległym państwem w bardzo dobrych stosunkach ze wszystkimi sąsiadami, o co całe życie Pan walczył. To jest nasze bardzo gorące życzenie w tym uroczystym dniu, w którym wspominamy unię lubelską.

prof. Jerzy Kłoczowski

Słowa podziękowania Przewodniczącego Rady Najwyższej Białorusi w latach 1991-1994 Stanisława Szuszkiewicza:

Nie mogę uwierzyć, że to nie jest sen. Nie mogę uwierzyć, że zostałem tak wysoko odznaczony i uhonorowany doktoratem honoris causa KUL.

Poznałem Polskę w 1974 roku, kiedy jako profesor fizyki pracowałem na UJ, ale co najważniejsze – miałem wtedy okazję usłyszeć na ulicach Krakowa kilka wypowiedzi Karola Wojtyły i wtedy zrozumiałem, że moje dotychczasowe życie było zupełnie nienormalne, i odtąd cały czas starałem się, żeby stało się ono normalne.

Usłyszeć tyle miłych słów z ust Pana Prof. Kłoczowskiego to dla mnie najwyższy zaszczyt i naj-

większe szczęście. Zdając sobie sprawę, że nie zasługuję na takie słowa, postaram się zrobić wszystko, by być takim, jakim mnie Pan Profesor opisał.

Jedno, czego jestem pewny, to że mam swój udział w tym, żeby na terenie unii lubelskiej życie było bardziej spokojne i normalne. Rzeczywiście z mojej inicjatywy została wyprowadzona broń nuklearna z terenu Białorusi, bez jakichkolwiek kompensacji. Za naszym przykładem tak samo zrobiła Ukraina. Także teraz na terenie unii lubelskiej nie ma broni nuklearnej i można czuć się bezpiecznie.

Jestem wdzięczny za to, że udało się to zrobić i teraz będę pracować nad tym, żeby Białoruś wróciła na drogę demokracji, przestrzegania praw człowieka i żeby odpowiadała standardom państw Unii Europejskiej i standardom państw NATO. To będzie najważniejszym celem w moim życiu. Dziękuję za uwagę, jestem serdecznie wdzięczny.

Doktorat honoris causa KUL dla Prezydenta Ukrainy Wiktora Juszczenki

Uchwała Senatu z dnia 4 czerwca 2009 r.

Senat Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, na wniosek Rady Wydziału Nauk Humanistycznych, nadaje tytuł *doktora honoris causa* Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II Jego Ekszellencji Wiktorowi Juszczenko, Prezydentowi Ukrainy.

Nadaniem tego tytułu Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II pragnie wyrazić szacunek dla działalności Prezydenta Wiktora Juszczenki, dzięki któremu społeczeństwo Ukrainy weszło na drogę demokratycznych reform. Jako polityk i uczony Europejczyk, wybitny mąż stanu, działacz społeczny, mający ogromne zasługi dla rozwoju swojego kraju i na polu współpracy międzynarodowej, zaangażowany w proces pojednania polsko-ukraińskiego, wykazuje wolę budowania porozumienia i partnerskich stosunków, opartych na poszanowaniu godności każdego narodu w jednoczącej się Europie.

Laudacja

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II na mocy uchwały Senatu nadaje swoje najwyższe wyróżnienie – tytuł doktora honoris causa w zakresie nauk społecznych JE doktorowi Wiktorowi Andriejowiczowi Juszczenko Prezydentowi Ukrainy, politykowi i uczonemu, wybitnemu mężowi stanu mającemu historyczne zasługi dla rozwoju swojego kraju i na polu współpracy międzynarodowej.

Wysokie wyróżnienie doktora Wiktora Juszczenki wynika zarówno z jego dokonań naukowych, jak i sukcesów zawodowych, przede wszystkim w życiu politycznym, w którym kieruje się chrześcijańskim systemem wartości. Odwołuje się do źródeł europejskiej i światowej kultury duchowej, religijnej, etycznej i umysłowej, łącząc je w życiu z wszechstronnymi zainteresowaniami humanistycznymi i artystycznymi. Swoim życiem wpisuje się w strategię ciągłego poszukiwania wartości, które chrześcijanin widzi i ocenia przez pryzmat wiary, a następnie w jej świetle dokonuje właściwych wyborów życiowych.

W bogatym życiu Pana Wiktora Juszczenki możemy wyróżnić okres, w którym swoje zainteresowania naukowe łączy z działalnością finansistę. Aktywność naukową odzwierciedla opublikowanie ponad 250 artykułów z zakresu bankowości i polityki finansowej i monetarnej. Działalność naukowa Pana Prezydenta przyczyniła się w sposób wydatny do rozwoju wiedzy ekonomicznej, a w szczególności funkcjonowania pieniądza w gospodarce niepodległej Ukrainy. Okazała się przydatna w kształtowaniu strategii transformacji ustrojowej, kładąc podwaliny pod gospodarkę rynkową i kształtowanie się demokratycznego ładu instytucjonalnego młodego organizmu państwowego. Obejmując stanowisko prezesa Narodowego Banku Ukrainy, swoje zainteresowania badawcze łączy z działalnością praktyczną w skali państwa. Kierując bankiem centralnym przyczynił się do budowania, a następnie utrzymania stabilnego systemu pieniężnego. Należy odnotować sukcesy w zwalczaniu hiperinflacji, złagodzeniu negatywnych skutków dewaluacji rubla rosyjskiego, wprowadzenia w 1996 roku ukraińskiej waluty hrywny, która jest jednym z fundamentów niepodległości i wolności Ukrainy. Zbudowanie nowoczesnego systemu nadzoru bankowego. Mądra i dalekowzrocz-

na polityka ówczesnego prezesa Narodowego Banku Ukrainy zasługuje na najwyższe uznanie.

Kolejnym etapem służby dla dobra narodu ukraińskiego jest objęcie przez doktora Wiktora Juszczenkę stanowiska premiera. Oznaczało to zwrot w polityce zagranicznej i wewnętrznej Ukrainy. W działaniu politycznym uruchomiony został tzw. wektor zachodni, określający europejskie aspiracje niepodległego państwa. Polityka zagraniczna nowego premiera nabrała cech systematyczności, z jednoczesnym nakreśleniem perspektywicznego celu przystąpienia Ukrainy do społeczności europejskiej. Praca na stanowisku premiera spotkała się z powszechnym uznaniem społecznym, czego efektem był ponad milion wysłanych listów ze słowami podziękowania i poparcia w chwili jego odwołania z tej funkcji.

Punktem przełomowym w karierze politycznej były wybory prezydenckie w 2004 roku. Cały demokratyczny świat wspierał Wiktora Juszczenkę, ubranego w symboliczny pomarańczowy szalik, w jego walce o nową budowaną na fundamencie prawdy i wartości Ukrainę. Dramaturgia tych dni, niezłomność tysięcy młodych w większości ludzi w walce o prawa i godność człowieka, mądrość przywódców politycznych, znalazła swoje stałe miejsce w historii ludzkości. Pomarańczowa rewolucja, której niekwestionowanym

Uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej

► przywódcą był Wiktor Juszczenko, potwierdziła przywiązanie Ukraińców do wartości demokratycznych. Jej wymiarem symbolicznym było zwycięstwo w wyborach i zaprzysiężenie doktora Wiktora Andriejewicza Juszczenki na Prezydenta Ukrainy.

Nie sposób w tej krótkiej laudacji przedstawić choćby część inicjatyw, dokonań i sukcesów politycznych i społecznych aktywności Pana Prezydenta. Stąd też pozwolę sobie zwrócić uwagę na dwie kwestie: po pierwsze budowanie wielowarstwowych związków Ukrainy z Unią Europejską i po drugie działanie na rzecz pojednania polsko-ukraińskiego.

Conceptualizacja eurointegracyjnej polityki Pana Prezydenta spowodowała jakościowe zmiany w głównych nurtach życia społecznego, rozwoju społeczeństwa obywatelskiego, poszanowania praw człowieka i rozwoju wolnej gospodarki rynkowej. Realizacja tych przedsięwzięć wpisuje się w strategię, której celem jest integracja Ukrainy ze strukturami Unii Europejskiej.

Istotne są zasługi Pana Prezydenta dla pojednania polsko-ukraińskiego, co dla wielu ludzi dotkniętych kataklizmem totalitaryzmów i okrucieństwem zbrodni pogromów i wysiedleń, graniczy prawie z cudem. Stosunki obciążone strasznymi zbrodniami wypełniane są stopniowym otrzeźwieniem, otwieraniem serc i umysłów na bolesną prawdę, która staje się mocnym fundamentem dobrosąsiedzkich stosunków obecnie i w przyszłości. Wyrazem pełnego zaangażowania w budowanie polsko-ukraińskiego pojednania było działanie Pana Prezydenta związane z otwarciem cmentarza Orląt we Lwowie. W swoim przemówieniu podkreślił, że na cmentarzu lwowskim są pocho-

wani ludzie, którzy kochali swoją ojczyznę i wykonali swój obowiązek wobec niej, żołnierze polegali w boju, których mogiły uczyniły to miejsce dla Polaków świętym. Kolejne wydarzenie miało miejsce w nieistniejącej już dzisiaj polskiej wsi Huta Pieniacka. Pan Prezydent w emocjonalnym przemówieniu potępił ludobójstwo dokonane na Polakach w tej miejscowości, będącej symbolem setek miasteczek i wsi na kresach II Rzeczypospolitej, które spotkała zagłada, zaliczył do najstraszniejszych, najokrutniejszych wydarzeń w historii ludzkości. Modlitwa i pochylenie się nad mogiłami spokojnych mieszkańców wsi i miasteczek polskich, dzieci, kobiet, starców i mężczyzn, była wyrazem łączenia się z nimi w bólu nad niesprawiedliwością – efektem działań prowadzonych przez UON-UPA. Potępienie zbrodni, dla której nie ma żadnego usprawiedliwienia, stało się żywym pomnikiem służenia prawdzie, na której jedynie może być budowane polsko-ukraińskie pojednanie.

Kończąc laudację pragnę gorąco podkreślić, że Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II jest szczególnie zaangażowany w rozwijanie dobrosąsiedzkiej współpracy pomiędzy Polską a Ukrainą. Przyjmując Pana Prezydenta Wiktora Andriejewicza Juszczenkę do grona swoich doktorów honorowych wyraża uznanie dla jego dokonań naukowych, społecznych i politycznych. Przyznanie doktoratu honoris causa w rocznicę 440-lecia unii lubelskiej nadaje temu wydarzeniu historyczny charakter i będzie dobrze służyć rozwijaniu dobrosąsiedzkich stosunków.

prof. Sławomir Partycki

Wystąpienie Prezydenta Ukrainy Wiktora Juszczuki:

To ogromny zaszczyt otrzymać doktorat honoris causa KUL i w imieniu Ukrainy stać w szeregu profesorów, który się zaczyna od Papieża Jana Pawła II, Helmuta Kohla, Romano Prodiego, prof. Brzezińskiego i wielu innych wybitnych ludzi, którzy stali się autorami nowej zjednoczonej Europy i dlatego bardzo dziękuję, Księżo Rektorze i Senacie, za ten zaszczyt.

Po drugie, odbieram ten tytuł jako wysoką ocenę dwustronnych dobrych relacji ukraińskiego i polskiego narodu, zwłaszcza tych zmian, które zaszły w naszych relacjach i naszym życiu w przeciągu ostatnich kilku lat. Może tutaj nie warto wspominać o tym, że mieliśmy trudną historię naszych stosunków, było wiele stron, z których trzeba było wyciągać godne i prawidłowe lekcje, ale też były strony pojednania, kiedy dwa narody walczyły o wartości chrześcijańskie i kiedy

wspólnie szły, żeby zdobyć polską niepodległość, żeby zdobyć ukraińską niepodległość.

Wydaje mi się, że największym sukcesem naszej polityki jest to, że dzisiaj na pytanie zadane na Ukrainie, kto jest naszym największym przyjacielem w zjednoczonej Europie, jestem przekonany, że większość Ukraińców odpowie: „Polak”. Jestem przekonany, że analogiczne uczucia wypełniają serce naszych polskich przyjaciół. Wysoce doceniam tę politykę porozumienia, która jest charakterystyczna dla dzisiejszego dnia, kiedy relacje międzyludzkie stały się bliskie, jak nigdy dotąd w naszej historii. Jako prezydent zrobień wszystko, żeby z każdym dniem nasze stosunki z braćmi Polakami, naszymi sąsiadami, wzmacniały się i rozwijały. Bo tak naprawdę bez wolnej, niepodległej Ukrainy nie ma wolnej niepodległej Polski i bez wolnej niepodległej Polski – wolnej niepodległej Ukrainy. Ten dzisiejszy tytuł to wielki zaszczyt dla całego narodu ukraińskiego.

Niech wiecznie żyje Polska, niech wiecznie żyje Ukraina!

Doktorat honoris causa KUL dla Prezydenta Republiki Litewskiej **Valdasa Adamkusa**

Uchwała Senatu z dnia 4 czerwca 2009 r.

Senat Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, na wniosek Rady Wydziału Filozofii, nadaje tytuł *doktora honoris causa* Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II Jego Ekscelencji Valdasowi Adamkusowi, Prezydentowi Republiki Litewskiej.

Prezydent Valdas Adamkus należy do grona patriotów o wielkim umyśle i sercu, których żarliwe zaangażowanie w sprawy Republiki Litewskiej w momencie dla niej przełomowym, wpłynęło w sposób znaczący na jej kształt obecny i wyznaczyło perspektywy na przyszłość. Na szczególne uznanie zasługują jego starania o zacieśnienie dobrych stosunków z Polską i współpracę z nią na arenie międzynarodowej.

Nadaniem tytułu doktora honoris causa Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II pragnie wyrazić uznanie dla humanizmu wybitnego polityka łączącego harmonijnie działalność na rzecz dobra i niepodległości swego kraju z dobrem krajów sąsiednich, realizujących podobne cele w epoce, w której historycznie bliskie sobie narody odzyskały z jednej strony suwerenność, a z drugiej zdolność do wielorakiej współpracy.

Laudacja

Pan Prezydent Valdas Adamkus należy do wąskiej elity tych patriotów o wielkim umyśle i sercu, których żarliwe zaangażowanie w sprawy Ojczyzny w momencie dla niej przełomowym, wpłynęło w sposób znaczący i błogosławiony na jej kształt obecny i perspektywy na przyszłość (co pozostaje prawdą pomimo nękającego dziś Litwę, jak i inne kraje, kryzysu ekonomicznego).

Urodzony w 1936 roku w Kownie, w katolickiej rodzinie o silnych tradycjach patriotycznych, młody Valdas Adamkus zaangażował się czynnie w walkę o niepodległość Litwy walcząc zarówno z hitlerowskimi Niemcami, jak i z Armią Czerwoną. Nic dziwnego, że musiał najpierw na krótko w 1944 roku, a potem na dłużej w roku 1949, wraz z rodziną, opuścić kraj udając się, przez Monachium, do USA. Jak wielu amerykańskich imigrantów zaczął pracę jako robotnik w fabryce części samochodowych, ale dość szybko jego zdolności i zapał otworzyły mu obiecującą karierę zawodową. Ukończywszy w Chicago studia inżynierskie, stał się jednym z najważniejszych działaczy na rzecz ochrony środowiska. Od początku lat 70. kierował ośrodkiem badań naukowych w Piątym Regionie Agencji Ochrony Środowiska obejmującym m.in. obszar Wielkich Jezior, stając w 1981 roku na czele administracji tego regionu. O wielkim uznaniu dla jego pracy w tym zakresie świadczą liczne, prestiżowe odznaczenia, jakie otrzymał zarówno z rąk prezydenta USA, jak i międzynarodowych organizacji ochrony środowiska.

Służąc z takim oddaniem swojej nowej ojczyźnie, stale pamiętał o Litwie. Już w Niemczech zaangażował się w prace YMCA, czyli Związku Chrześcijańskiej Młodzieży Męskiej. Starając się objąć opieką nad wszystkim młodocianym uchodźców, zaangażował się w tworzenie organizacji sportowych dla tej młodzieży. Sam odniósł szereg sukcesów w lekkiej atletyce i kontynuował tę działalność w USA zakładając sportowy klub akademicki Litwinów w USA i organizując Światowe Igrzyska Litewskie w roku 1983. Nade wszystko jednak energicznie działał w litewskim środowisku emigracyjnym. Był członkiem

Amerykańskiej Rady Litwinów i Rady Społeczności Litwinów w Ameryce oraz prezesem kulturalnej organizacji Santara Šviesa. Organizował akcje protestacyjne przeciwko sowieckiej okupacji Litwy. Gdy atmosfera zimnej wojny nieco zelżała, począwszy od lat 70., zaczął odwiedzać Litwę wspomagając litewskie działania na rzecz ochrony środowiska.

Po odzyskaniu przez Litwę niepodległości prof. Adamkus natychmiast włączył się w organizację litewskiego życia politycznego, uczestnicząc w kampanii prezydenckiej w 1993 i 1996 roku. W roku 1998 został wybrany Prezydentem Republiki Litewskiej, ponownie wybrany na to stanowisko w 2004 roku i pełniąc je aż do roku bieżącego, stale dążył do scalania sił umiarkowanego centrum przygotowując Litwę do uczestniczenia w Unii Europejskiej, a następnie umacniając w niej jej pozycję.

Na szczególne uznanie zasługują jego starania o zacieśnienie dobrych stosunków z Polską i współpracę z nią na arenie międzynarodowej. W 2006 i 2007 roku wspierał Polskę w blokowaniu podpisania partnerstwa gospodarczego Unii z Rosją, protestując przeciwko polityce dyskryminacyjnej Rosji w dziedzinie energetyki oraz handlu mięsem. Współpracował z Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej w reakcji na kryzys polityczny na Ukrainie w 2007 roku oraz na Kaukazie w roku następnym. Starał się, we współpracy z polskimi władzami, rozwiązać sprawiedliwie i roztropnie szereg trudnych problemów związanych z obecnością polskiej mniejszości narodowej na Litwie. Zaangażował się w opracowanie perspektywicznej współpracy energetycznej z Polską. Kilkakrotnie odwiedzał Polskę i przyjmował polskie władze polityczne na Litwie. Honorował wysokimi odznaczeniami polskich polityków zasłużonych dla zbliżenia polsko-litewskiego. Sam w 1999 roku został odznaczony Orderem Orła Białego. Trudno wręcz przecenić zasługi Prezydenta Valdasa Adamkusa w dziele budowania dobrych stosunków pomiędzy obu naszymi krajami. Kto choć trochę orientuje się w długiej, i niekiedy trudnej, historii tych stosunków oraz narosłych na tym tle obustronnych animozji, ten musi z najwyższym uznaniem od-

nieść się do mądrych i wytrwałych jego działań w tej dziedzinie.

Świat docenił to dalekowzroczne polityczne zaangażowanie Pana Prezydenta. Profesor Adamkus nie tylko pięciokrotnie został wybrany Człowiekiem Roku na Litwie (ostatnio w roku 2006), ale otrzymał też w 2003 roku od władz UNESCO tytuł Ambasadora Dobrej Woli, zaś dwa lata temu wybrany został przez Belgów Europejczykiem Roku 2007. Trudno zliczyć wszystkie wysokie odznaczenia, którymi został obdarzony. Tytuł doktora honoris causa przyznano mu już wielokrotnie, nie tylko w USA i na Litwie, ale także w Kazachstanie, Armenii, Azerbejdżanie, Estonii, Chile i w Polsce (na UMK w Toruniu w roku 2007).

W tym kontekście obdarzenie Valdasa Adamkusa kolejnym honorem akademickim przez Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II wydaje się aż nadto zrozumiałe i uzasadnione, domaga się jednak ważnego dopowiedzenia. Uniwersytet nasz działa od 90 lat jako najstarsza uczelnia założona w Lublinie, w mieście, w którym zawarta została 440 lat temu unia polsko-litewska, dająca początek niezwykle nowatorskiej, jak na owe czasy, Rzeczypospolitej Obojga Narodów. I nawet jeśli realizacja założeń twórców tej unii nie przebiegała zawsze wzorowo, to przecież sama myśł

o ścisłej współpracy narodów, które tak ściśle złączyła historia, nic nie straciła na aktualności.

Dzisiaj współpraca ta przebiegać winna inaczej niż wieki temu, ale uniwersytet nasz pragnie szczególnie wyróżniać tych, którzy twórczo podejmują tę szlachetną i dobroczynną, zarówno dla Litwy, jak i dla Polski, jak wreszcie i dla całej Europy, ideę tak drogą patronowi naszej – uczelni papieżowi Janowi Pawłowi II. Jest to idea na wskroś katolicka i tym bardziej radujemy się, że tytułem doktora honoris causa możemy obdarzyć Człowieka, który swe katolickie przekonania zawsze jawnie głosił i przekładał na konkretne, pozytywne działania, i któremu dobro młodego pokolenia stale leży na sercu.

Pracujemy ożywieni szczytnym hasłem *Deo et Patriae*, staramy się je zaszczyć w umyśle i sercu młodzieży, jakże więc moglibyśmy nie wyrazić najwyższego uznania dla Pana Prezydenta, który podobnie jak kiedyś Ignacy Paderewski u progu II Rzeczypospolitej, potrafił wykorzystać swój wysoki prestiż, uzyskany w Ameryce i w świecie, dla pożytku rodzącej się niepodległej ojczyzny, wprowadzając ją mądrze i wytrwale, do rodziny narodów Europy i świata.

ks. prof. Andrzej Szostek

Słowa podziękowania Prezydenta Republiki Litewskiej Valdas Adamkusa:

Serdecznie dziękuję za zaszczyt dołączenia do społeczności Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Miasto Lublin to nazwa symboliczna w dziejach naszych krajów. Od bizantyjskich polichromii w kaplicy na zamku w Lublinie fundowanych przez Litwina Władysława Jagiełłę, który stał się królem Polski, po obrazy Jana Matejki, wiele tu świadczy o wspólnym dziedzictwie kulturowym i historycznym wielkiego Księstwa Litewskiego i Królestwa Polskiego. Nie może nie wzbudzać podziwu konsekwencja i nieugiętość tego uniwersytetu i jego władz, aby nawet w najstraszniejszych czasach komunistycznych, nie zważając na represje i poniżenia, pozostawać ośrodkiem myśli katolickiej i jedynym schronieniem dla większości ojczystych patriotów potępionych przez świat komunistyczny. Jestem bardzo wzruszony, że stałem się członkiem społeczności, z którą kojarzone jest imię Jerzego Matulewicza, do której należeli Papież Jan Paweł II, Czesław Miłosz, Helmut Kohl i wiele innych wybitnych osobistości. Przyjmuję to odznaczenie jako zobowiązanie do kontynuacji pracy na rzecz umocnienia partnerstwa litewsko-polskiego w Europie opartej na wartościach chrześcijańskich.

Stosunki litewsko-polskie są szczególne. Dzisiaj podczas obchodów doniosłej daty, na naszym wspólnym szlaku dziejowym, 440. rocznicy unii lubelskiej w sposób nieunikniony spotykają się teraźniejszość i przeszłość. Kiedy patrzę na tę miłą młodzież, wierzę, że widzimy tu dziś również wspaniałą przyszłość naszych państw.

Musimy przyznać, że nasza wspólna przeszłość nie zawsze była tylko światłem. Jednak możemy dzisiaj w sposób uzasadniony szczyć się, że po odrodzeniu niepodległości potrafiliśmy przezwyciężyć krzywdy przeszłości. Od unii krewskiej do unii lubelskiej i od wzajemnego zaręczenia obojga narodów, które uzupełniło Konstytucję 3 maja, do równo przed 15 laty podpisanego traktatu polsko-litewskiego o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy, stale

kontynuowaliśmy tradycję historyczną kompromisów i unikalnego partnerstwa strategicznego. Nasi przodkowie budując wspólne państwo dalekowzrocznie spoglądali w przyszłość, operowali szerszymi kategoriami politycznymi, niż tylko wąskie interesy terytorialne bądź narodowe. Dziś Litwini i Polacy znowu mają wiele powodów, aby na wspólnym fundamencie solidarności i zaufania budować nowe, wzajemnie ważne unie europejskie. Partnerstwo wschodnie, wspólna polityka energetyczna Unii Europejskiej, most elektro-energetyczny łączący Litwę i Polskę, nowa wspólna elektrownia atomowa, europejskie drogi i linie kolejowe – takie są nasze zadania strategiczne i projekty dalszego jednoczenia się Europy. Cieszy mnie, iż ostatnio udało się zaktywizować współpracę młodzieży naszych krajów i został powołany fundusz wymiany młodzieży. Dlatego też występując w środowisku akademickim, wobec zgromadzonych tu profesorów i studentów, pragnę wyrazić wielką nadzieję, że nasze przyszłe stosunki nadal będzie kształtować trud i twórczość współpracujących ze sobą ludzi. Apeluję więc dzisiaj do polskich i litewskich naukowców, intelektualistów i działaczy społecznych o jeszcze aktywniejsze poszukiwanie punktów styczności. Wierzę, że odrodzona, wspólna pamięć litewsko-polska, wspólne dziedzictwo historyczne i kulturowe Polaków i Litwinów, powinny stanowić istotny obszar naszych przyszłych wspólnych prac, a nie przeszkodę dla naszej jedności. Polacy na Litwie i Litwini w Polsce powinni zmieniać i rozwijać granice swej tożsamości narodowej, by stać się ogniwem, które będzie łączyć dziedzictwo kulturowe dawnej Rzeczypospolitej, a naszym zadaniem jest troszczyć się o teraźniejszość i przyszłość. Powinniśmy być wiarci swej wspólnej przyszłości, wartości i ideałów pielęgnowanych przez naszych przodków. Wierzę, że na tym uniwersytecie dojrzewa prężne obywatelskie młode pokolenie, do którego apeluję o szanowanie naszej wspólnej przeszłości i pielęgnowanie wspólnych wartości historycznych, a zarazem o zachowanie wierności trwałemu partnerstwu naszych krajów i odpowiedzialne budowanie przyszłości zjednoczonej Europy.

Doktorat honoris causa KUL dla Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej **Lecha Kaczyńskiego**

Uchwała Senatu z dnia 4 czerwca 2009 r.

Senat Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, na wniosek Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji, nadaje tytuł *doktora honoris causa* Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II Jego Ekscelencji Lechowi Kaczyńskiemu, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Nadaniem tego tytułu Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II pragnie wyrazić szacunek i uznanie dla działalności Prezydenta Lecha Kaczyńskiego, który pełniąc z woli Narodu urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, inicjuje i buduje porozumienie między Narodami, aktywnie uczestniczy w życiu publicznym Polski, utrwała jej obecność na arenie międzynarodowej, strzeże niezłomnie godności Narodu, niepodległości i bezpieczeństwa Państwa oraz traktuje jako najwyższy nakaz dobro Ojczyzny i pomyślność obywateli, czyniąc to w sposób zgodny z uniwersalnymi wartościami i z misją uniwersytetu katolickiego.

Laudacja

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II przyznając doktorat honoris causa Panu prof. Lechowi Kaczyńskiemu, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej chciałby okazać szacunek dla jego działań w sferze publicznej. Nasz uniwersytet widzi je zwłaszcza w perspektywie 440. rocznicy podpisania aktu tworzącego Unię Lubelską, prowadzącego do powstania związku państw, w czym można dostrzec prapoczątki idei, która wiele wieków później zaowocowała powstaniem Unii Europejskiej. Idea ta, potwierdzając wartości zjednoczonej Europy, łączy państwa, ale równocześnie wyraża respekt dla wielonarodowości, wielokulturowości i wielowyznaniowości tworzących ją narodów.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński ma piękne karty życiorysu, pisanego wiernością Bogu, honorem, umiłowaniem Ojczyzny, wolności i niepodległości. Nie sposób je przedstawić w całości, to zadanie dla historyków. Tu można wskazać zaledwie najważniejsze etapy Jego życia i dokonań.

Urodził się 18 czerwca 1949 roku w Warszawie. Wychował się – jak sam mówił – dzięki rodzicom w tradycji AK, w rodzinie patriotycznej, dla której Ojczyzna była najważniejszym dobrem. To w rodzinie utrwalił w sobie świadomość nadrzędności powinności wobec ojczyzny nad interesem indywidualnym i głęboko wpojone poczucie obowiązku służenia Polsce. Ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim, wybrał zawodową drogę kariery naukowej.

Wiele miejsca w życiorysie Prezydenta Lecha Kaczyńskiego zajmuje opozycyjna działalność polityczna w okresie Polski Ludowej, w tym działalność związkowa, która ukształtowała szczególną wrażliwość społeczną i poczucie solidarności z osobami krzywdzonymi przez system polityczny. Mówił o sobie: „mój początek udziału w wydarzeniach, których celem była walka z ówczesnym ustrojem, to jest marzec 1968 roku”. Z wolnymi związkami zawodowymi Wybrzeża związany był od 1978 roku. Uczestniczył w sierpniowym strajku w Stoczni Gdańskiej, był delegatem na I Krajowy Zjazd Solidarności i współtwórcą części tekstu Porozumienia Gdańskiego. Za tę aktywność opozycyjną i związkową zapłacił internowaniem w stanie wojennym.

Po uwolnieniu stał się jednym z czołowych działaczy podziemnych władz „Solidarności”. W grudniu 1988 roku wszedł w skład Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. Brał udział w obradach „okrągłego stołu”. W 1990 roku został I Wiceprzewodniczącym NSZZ „Solidarność”.

Od czasu wolnych wyborów do Senatu, w 1989 roku, rozpoczął działalność publiczną, piastując wiele odpowiedzialnych stanowisk państwowych w wolnej Polsce. W 1989 wybrany został senatorem, w latach 1991-93 był posłem. W 1991 roku został ministrem stanu w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w roku 1992 wybrany został Prezesem NIK-u. W 2000 roku Lech Kaczyński został Ministrem Sprawiedliwości, po wyborach w 2001 roku wrócił jako poseł do Sejmu. Od listopada 2002 roku pełnił urząd Prezydenta Warszawy. W dniu 23 października 2005

roku został wybrany Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej.

Przyznanie doktoratu honoris causa prof. Lechowi Kaczyńskiemu, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jest dla Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II szczególnym powodem do satysfakcji, bowiem działania Prezydenta znajdują fundament w wartościach chrześcijańskich, na których zbudowana jest nasza Alma Mater. Wartości te poddawane są obecnie trudnym doświadczeniom. Dobrze rozumie to Prezydent, gdy przestrzega, powołując się na słowa Jana Pawła II, że „demokracja bez wartości łatwo przemienia się w jawny lub zakamuflowany totalitaryzm”. W tym wymiarze wskazuje również, że nie można budować demokracji ograniczając rolę religii i Kościoła w życiu publicznym.

Pomimo niełatwej drogi kształtowania życia publicznego na wartościach chrześcijańskich, Lech Kaczyński pozostaje im wierny – to one stanowią dlań granicę, której w swoich działaniach nie przekracza. To jego osobiste „non possumus”. Właśnie o uwzględnienie wartości chrześcijańskich jako fundamentu Europy, którego tożsamość kulturową i religijną ukształtowało przede wszystkim chrześcijaństwo, upominał się w rokowaniach nad Traktatem Europejskim. W sporze o preambułę do tego Traktatu wskazywał na konieczność poszukiwania wspólnych korzeni, wspólnej aksjologii w trwającej od ponad dwóch tysięcy lat historii Europy, w której chrześcijaństwo odgrywa kluczową rolę. Domagając się w niej *Invocatio Dei* i odwołania się do chrześcijańskich podstaw naszego kontynentu wnosił zatem, jak mówił, jedynie o uznanie tego oczywistego faktu i prawdy, której żadną miarą zakwestionować się nie da, że Europa została zbudowana na wartościach chrześcijańskich.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej często odwołuje się do historii. Znaczna część historii Polski to dzieje walki o wolność i niepodległość. Wskazywał, co jest szczególnie ważne w perspektywie 2009 roku, że należy do tych Polaków, dla których 1989 rok pozosta-

nie najważniejszym momentem w jego życiu, jako rok odzyskania przez Polskę suwerenności. Wielokrotnie podkreślał, że to właśnie historia uczy nas, że niepodległość jest rzeczą nadrzędną, że to ona powinna łączyć wszystkich obywateli najjaśniejszej Rzeczypospolitej, i że nie sposób budować przyszłości wolnej Polski nie pamiętając o tych, którym naszą wolność zawdzięczamy. Wie, że pamięć historyczna jest ważnym elementem ducha narodu. Stara się uchronić od zapomnienia współczesne dzieje walki o niepodległość Polski oraz pamięć o bohaterskich Polakach, którzy tę historię tworzyli. Myśli przede wszystkim o tych, dzięki bezpośredniej ofierze których mogła powstać wolna Polska. Wydobywa ich czyny z niepamięci ludzkiej i oddaje im sprawiedliwość.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej głęboko wierzy w to, że Polska musi być budowana na prawdzie, o którą dzisiaj tak trudno w życiu publicznym. Stara się, by naród poznał prawdę swojej historii, choć czasami prawda ta jest powikłana, wręcz tragiczna, a jej odkrywanie wymaga odwagi. Polsce potrzebne jest spokojne i czyste spojrzenie prawdy, ożywione duchem pojednania i przebaczenia. Taką prawdą broni się siłą samej prawdy i nie chce dla siebie niczego, poza wolnością jej głoszenia. Głoszenie prawdy jest powinnością uniwersytetu, zwłaszcza katolickiego. Wskazywał na nią Jan Paweł II, mówiąc w czasie spotkania na KUL-u: „Uniwersytecie (...) Służ prawdzie! Jeśli służysz prawdzie, służysz wolności”. Temu wezwaniu jest także wierny Prezydent starając się tę powinność wypełniać swoim życiem i dokonaniem. I tu zbiegają się wartości, których promotorem jest prezydent, z uniwersytecką misją głoszenia prawdy.

Charakterystyczna jest prezydencka wizja Europy. Jest to koncepcja Europy ojczyzn, a nie Europy-ojczyzny. Upominając się o taką Europę, Prezydent czyni to z szacunku dla tożsamości poszczególnych państw ją tworzących. Unię Europejską widzi jako bardzo ścisły związek niezależnych, suwerennych państw. Prezydent Lech Kaczyński wielokrotnie podkreślał, że

związek ten powinien być oparty nie na jednej europejskiej cywilizacji, ale na wartości państw narodowych, czyli narodu rozumianego w sensie kulturowym, z własnymi obyczajami, językiem, tradycjami, historią, mówiąc ogólnie – własną kulturą, która określa tożsamość każdego z nich. Takie narody są dzisiaj rzeczywistością europejską. To one kształtują Europę z bogactwem różnorodności jej kultur, narodów i wielowyznaniowości. Tak więc, nad wspólną, jednolitą tożsamością europejską nadal górują tożsamości narodowe i nie zanoś się na to, by ten stan w ciągu najbliższych lat uległ zmianie. Chociaż Prezydent uważa Unię Europejską za „nieprawdopodobny sukces europejskiej cywilizacji” i za „najlepsze rozwiązanie”, to jednak wskazuje, że niewłaściwa jest droga zbytnej unifikacji, mogąca powodować napięcia i konflikty. Szuka więc dla Polski właściwego miejsca w Unii Europejskiej.

W tym punkcie poglądów Prezydenta Lecha Kaczyńskiego widać wyraźnie zbieżność z podstawami ideowymi unii lubelskiej. Ona także w założeniu miała być związkiem, szanującym tożsamość każdego tworzącego ją narodu. Dla Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ważnym aspektem współdziałania między narodami jest aktywność w ramach współpracy wschodniej. Widzi ją jako partnerstwo strategiczne, obejmujące nim państwa, które kiedyś tworzyły unię lubelską, jednak sięga dalej – do wschodnich granic Europy. Szeroka prezydencka idea współpracy z wieloma narodami wschodniej Europy jest więc ucieleśnieniem ideałów unii lubelskiej. Wielką wymowę w tym kontekście mają słowa Prezydenta, który podkreślał, że nie tylko spełniło się marzenie jego pokolenia o niepodległej Polsce, ale spełniło się marzenie jeszcze większe, które wydawało się mniej ziszczalne, a mianowicie marzenie o wolnej Ukrainie, Litwie, Łotwie, Estonii, Gruzji, a także Białorusi, niezależnie od tego, jak tam wygląda demokracja.

Prezydent Lech Kaczyński publicznie demonstruje solidarność z państwami tego regionu, stając się dla nich nosicielem prawdy i wolności. Ukraina i Gruzja

znalazły w Prezydencie wielkiego orędownika – upomina się on o przyjęcie tych państw do NATO i Unii Europejskiej. Wykazał wiele determinacji, więcej – odwagi – by pokazać światu wsparcie dla integralności Gruzji, publicznie potępiając napad Rosji na ten kraj. Nie zapomina także o państwach bałkańskich, ani o Mołdowie, o której, jak mówił, często się dziś nie pamięta.

Polska polityka wschodnia ostatniego dwudziestolecia oparta była na zasadzie, że bez wyjaśnienia trudnych i tragicznych zaszłości, bez poznania prawdy nie da się budować dobrosąsiedzkich stosunków. Nawiązując do historycznych relacji Polski z państwami tego regionu Europy Prezydent stwierdził, że „XX wiek sprawił, że myśląc o naszych związkach, przypominamy sobie przede wszystkim to, co bolesne. Mimo wszystko jednak dzieje naszych kontaktów pełne są pozytywów”. W czasie wizyt na Ukrainie nie obawiał się podejmować dramatycznych tematów z naszej historii, wierząc głęboko, że tylko prawda nas wyzwoli. Podkreślał, jak ważna jest prawda historyczna, często gorzka, nazwanie po imieniu zbrodni i nieprawości. Bez niej pojednanie polsko-ukraińskie byłoby niepełne i nieprawdziwe. Mówił więc, że „dzieje naszych narodów zawierają wiele doniosłych wydarzeń, ale prawdziwa przyjaźń wymaga mówienia całej prawdy, także tej najtrudniejszej i najboleśniej”. Podczas uroczystości w Hucie Pieniackiej, przy pomniku pamięci pomordowanych Polaków powiedział, że „w imię solidarności, pokoju i przyjaźni razem możemy przezwyciężyć każde zło dzielące nas w przeszłości”.

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, nadając Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Lechowi Kaczyńskiemu tytuł doktora honoris causa, wyraża podziękowanie za jego służbę Polsce, uмиłowanie Ojczyzny, budowanie porozumienia między narodami i konsekwentne świadectwo wartości chrześcijańskich, inspirowane dążeniem do Prawdy Najwyższej.

prof. Alicja Grzeskowiak

Wystąpienie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego:

Przed wszystkim, chciałem bardzo serdecznie podziękować za pierwszy w moim kraju tytuł doktora honoris causa. Przed chwilą pani profesor Grześkowiak, profesor i polityk, marszałek Senatu, przedstawiła, niewątpliwie w sposób przesadnie dla mnie korzystny, pewne moje wypowiedzi, fragmenty życiorysu. Ja mogę powiedzieć jedno: jest dla mnie wielkim zaszczytem uzyskanie tego tytułu, na tym właśnie uniwersytecie i w tym właśnie towarzystwie. Bo jest prawdą, że odkąd z woli mojego narodu zostałem prezydentem Rzeczypospolitej, starałem się mimo oporu i trudności, realizować politykę zbliżenia z narodami Ukrainy, Litwy, w dużo trudniejszych warunkach Białorusi, i że na tej drodze wspólnie z panem prezydentem Adamkusem, panem prezydentem Juszczenką odnieśliśmy niemałe sukcesy. Jestem głęboko przekonany, że w przyszłości odnieśliśmy podobne sukcesy, jeżeli idzie o zbliżenie z narodem i państwem białoruskim, ale to wszystko wymaga jednego – uporu i konsekwencji. Wymaga to Huty Pieniackiej i nie wspomianej dzisiaj Pawłokomy, która leży po polskiej stronie koło Przemysła, a była wsią ukraińską. Niełatwo mi było jechać do Pawłokomy, a panu prezydentowi Juszczence do Huty Pieniackiej, ale trzeba było to zrobić i tak należy czynić nadal.

To samo dotyczy naszych stosunków z Republiką Litewską. Uważam to za honor dla mnie, że mogłem nawiązać tak bliskie stosunki z panem prezydentem Adamkusem, nie potrafię powiedzieć, ile razy spotkał się w ciągu tych trzech lat i sześciu miesięcy, ale były to dziesiątki razy. I także tutaj polityka zbliżenia Polski i Litwy, polityka przełamywania urazów, które istotnie, jak powiedziała pani profesor, wytworzył przede wszystkim wiek XX, wymaga uporu, konse-

kwencji i wzajemnego zrozumienia. Nie może tu być zasady działania „dojutrkowego”, opartego o krótko- i średniookresowe interesy tej, czy innej grupy. To polityka, która ma charakter historyczny, bo niewątpliwie wyłania się niejako z historii. Jej niezwykle istotnym elementem jest unia lubelska. Ale to także polityka wynikająca z interesów Polski i Polaków, Litwy i Litwinów, Ukrainy i Ukraińców, Białorusi i Białorusinów, to jest polityka, która może nam dać należne miejsce w Europie.

Republika Litewska i Rzeczpospolita Polska są już dzisiaj i w Unii Europejskiej, i w NATO, niejednokrotnie wspólnie walczyliśmy o swoje interesy. Ukrainy, Białorusi, także Gruzji o której dzisiaj wspominano, jeszcze tam nie ma i też musimy pamiętać, że powinny być, nie w dalekiej przyszłości, ale w dającym się przewidzieć okresie.

Dzisiejszą uroczystość – uchwałę Senatu tej wspólnie katolickiej uczelni, która trwała w okresie najtrudniejszym, w której znajdowali azyl ci, którzy gdzie indziej studiów ukończyć nie mogli, w tym wielu działaczy opozycji, skądinąd różnych przekonań i różnych wyznań – rozumiem jako wyraz poparcia dla takiego właśnie stanowiska. I to dla mnie, jako Prezydenta Rzeczypospolitej, rzecz wielka. Czuję się wyróżniony osobiście, ale czuję się także wyróżniony jako człowiek, który uważa, że te drogi, które przynoszą sukces nigdy nie są łatwe.

Powiedzmy sobie na koniec – między unią krewską z 1385 r., a unią lubelską z 1569 r. minęły 184 lata. To był długi proces, w trakcie którego było wiele innych unii między Polską, a Litwą, wiele prób i wiele kroków wstecz, ale efektem końcowym był sukces. Mogę tylko powiedzieć, że dzisiaj historia będzie szybciej. Wierzę, że na nasz wielki wspólny sukces, który da naszym narodom należne miejsce w Europie, będziemy czekali nieporównanie krócej.

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, dn. 10 lipca 2009 r.

Magnificja Guzej Vser. Rehan

Proszę przyjąć moje serdeczne podziękowania za zaproszenie na uroczystości na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II z okazji 440. rocznicy zawarcia Unii Lubelskiej w Lublinie w dniu 1 lipca br.

Pragnę podkreślić, że uroczystości na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim doskonale wpisały się w program tych ważnych rocznicowych uroczystości. Tablica pamiątkowa ze słowami Jana Pawła II „Od Unii Lubelskiej do Unii Europejskiej” będzie trwała pamiątką i świadectwem roli naszego Papieża Rodaka w budowaniu wspólnoty narodów europejskich.

Szczególnie ważnym dla mnie przeżyciem było otrzymanie w tak zaszczytnym gronie Doktoratu Honoris Causa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Wręczenie Doktoratów przedstawicielom Narodów państw tworzących Unię Lubelską było wspomnieniem zawarcia Aktu Unii Lubelskiej, który dla ówczesnej Europy był symbolem współistnienia różnych tradycji religijnych, społecznych i kulturowych w jednym organizmie państwowym. Chciałbym raz jeszcze podziękować za to najwyższe wyróżnienie uniwersyteckie i wyrazić przekonanie, że ta uroczystość podniosła rangę obchodów w Lublinie oraz pozostanie symbolem jedności, przyjaźni i solidarności między państwami tworzącymi ówczesną Rzeczpospolitą Obojga Narodów.

Dziękując raz jeszcze za wkład w uczczenie tych ważnych rocznicowych obchodów, przesyłam wyrazy szacunku oraz życzenia wszelkiej pomyślności dla Księdza Rektora, pracowników naukowych, administracyjnych oraz studentów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

ks. prof. dr hab. Stanisław Wilk

Jego Magnificencja
ks. prof. dr hab. Stanisław Wilk
Rektor
Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego

30 lipca br. Komisja Europejska (KE) ogłosiła rozpoczęcie kolejnego naboru projektów w większości obszarów tematycznych 7. Programu Ramowego. To dobra wiadomość dla pracowników naukowych.

Kolejna runda konkursowa 7. Programu Ramowego

Ostatnio rozstrzygnięte konkursy pokazują, że polskie zespoły naukowe potrafią skutecznie rywalizować o fundusze unijne. Cztery projekty na wzmocnienie potencjału badawczego zostały pozytywnie ocenione i skierowane do realizacji, a w bardzo prestiżowym konkursie programu „Pomysły”, dwoje polskich naukowców otrzymało granty Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych. Możliwe, że w ich ślady pójdą kolejni badacze, bowiem tego lata Komisja Europejska ogłosiła kolejny konkurs ERC Starting Grants. Cieszy również informacja o stale rosnącym udziale przedsiębiorców biorących udział w programach ramowych. W ciągu 2 pierwszych lat trwania obecnej edycji programu ponad 6000 firm sektora MSP otrzymało łącznie ponad miliard euro. Polscy przedsiębiorcy mogą pochwalić się 26% udziałem w realizowanych projektach, a pod względem składanych wniosków wyprzedzamy wiele krajów europejskich.

7. Program Ramowy

7. Program Ramowy na rzecz badań naukowych i rozwoju technologicznego (7PR) jest największym instrumentem, za pomocą którego Komisja Europejska kształtuje badania naukowe w Europie i finansuje najbardziej nowatorskie projekty badawcze. 7PR tworzą cztery programy szczegółowe (WSPÓŁPRACA, LUDZIE, POMYSŁY i MOŻLIWOŚCI) oraz program szczegółowy wspierający badania nuklearne (EURATOM) i działania Wspólnotowego Centrum Badawczego (JRC). Podstawowym komponentem 7PR, który wspiera międzynarodową współpracę naukową jest program WSPÓŁPRACA. Składa się on z dziesięciu obszarów tematycznych, do których należą:

- Zdrowie

- Żywność, rolnictwo, rybołówstwo i biotechnologia
- Technologie informacyjne i komunikacyjne
- Nanonauki, nanotechnologie, materiały i nowe technologie produkcyjne
- Energia
- Środowisko (łącznie ze zmianami klimatycznymi)
- Transport (łącznie z aeronautyką)
- Nauki społeczno-ekonomiczne i humanistyczne
- Przestrzeń kosmiczna
- Bezpieczeństwo.

Co roku Komisja Europejska ogłasza nabór wniosków projektowych do 7PR. Warunki udziału w konkursach są szczegółowo opisane na stronach serwisu internetowego KE (<http://cordis.europa.eu/fp7/>). Portal ten jest doskonałym źródłem informacji nie tylko o aktualnie ogłaszanych naborach wniosków projektowych. Użytkownicy mogą sprawdzić listę realizowanych projektów w wybranym obszarze tematycznym, znaleźć partnera do projektu, a także zamieścić własne ogłoszenie z ofertą współpracy naukowej. Za pośrednictwem tego serwisu internetowego naukowcy mogą również zgłosić swój udział do paneli oceniających wnioski i tym samym stać się oficjalnym „ewaluatorem”, ekspertem wynagradzanym przez Komisję Europejską (http://cordis.europa.eu/fp7/experts_en.html).

Uczestnictwo popłaca

Udział w projektach 7. Programu Ramowego odbierany jest bardzo prestiżowo a zaangażowane zespoły naukowe postrzegane są jako przodujące w swoich dziedzinach nauki. Mieli to na uwadze twórcy projektu nowelizacji rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 17 października 2007 r. w sprawie kryteriów i trybu

przyznawania oraz rozliczania środków finansowych na działalność statutową. W myśl przygotowywanych regulacji, uczestnictwo w projektach 7. Programu Ramowego ma być specjalnie premiovane przy ocenie parametrycznej instytucji naukowych.

Dodatkową zachętą dla składających wnioski powinna stać się informacja o utrzymaniu 60% ryczałtu na koszty pośrednie dla publicznych szkół średnich, uczelni wyższych, jednostek naukowych oraz małych i średnich przedsiębiorców. Także Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego docenia aktywność polskich zespołów naukowych oferując koordynatorom „Granty na Granty”, czyli pokrycie kosztów opracowania wniosku projektowego do 7PR.

Punkty kontaktowe 7PR w Polsce

Instytucją, która od 1999 r. koordynuje w Polsce wdrażanie programów ramowych jest Krajowy Punkt Kontaktowy Programów Badawczych Unii Europejskiej (KPK) utworzony przy Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie. Celem jego działalności jest dążenie do zwiększenia polskiego uczestnictwa w programach ramowych UE. KPK prowadzi szeroko zakrojoną działalność informacyjno-konsultacyjną skierowaną głównie do przedstawicieli świata nauki oraz przedsiębiorców. Strona internetowa punktu (<http://www.kpk.gov.pl/>) jest bogatym źródłem informacji o 7PR. Aktualności publikowane są również w formie biuletynu „Granty Europejskie” (<http://www.grantyeuropejskie.pl/>). KPK współpracuje z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Komisją Europejską, Parlamentem Europejskim oraz kluczowymi partnerami polskimi i zagranicznymi z obszaru B+R.

Realizację zadań postawionych przed KPK wspiera sieć centrów konsultacyjnych utworzonych w dziewięciu regionach Polski. Lubelskich naukowców wspiera Regionalny Punkt Kontaktowy Programów Badawczych UE (RPK) działający przy Instytucie Agrofizyki PAN. Zasięg geograficzny naszego punktu obejmuje obecnie dwa województwa: lubelskie i świętokrzyskie. RPK współpracuje z czterema lubelskimi uczelniami wyższymi (KUL, UMCS, PL, UM), Instytutem Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach oraz Świętokrzyskim Centrum Innowacji i Transferu Technologii Sp. z o.o. tworząc Konsorcjum Regionalnego Punktu Kontaktowego. Członkowie Konsorcjum wspierają się w zakresie organizacji seminariów i warsztatów. Przedstawiciele wchodzących w skład Konsorcjum jednostek mają także możliwość skorzystania z programu staży w RPK, dzięki czemu poszerzają swoją wiedzę i doskonalą umiejętności praktyczne w zakresie obsługi serwisów, baz danych i aplikacji powiązanych tematycznie z programami ramowymi UE.

Oferta Punktu obejmuje przede wszystkim promocję programów ramowych UE i powiązanych z nimi inicjatyw realizowanych w regionie. Pracownicy Punktu zajmują się informowaniem nt. możliwości uczestniczenia w projektach oraz wsparcia rozwoju kariery naukowej, prowadzą konsultacje w zakresie przygotowywania wniosków projektowych a także oferują pomoc przy poszukiwaniu partnerów do projektów. Poza tym RPK organizuje specjalistyczne seminaria informacyjne i warsztaty. Regionalny Punkt Kontaktowy prowadzi również swój portal w Internecie, pod adresem <http://www.rpklublin.pl/>. Publikowane są tam aktualności dot. programów badawczych i stypendiów. Działalność Punktu finansowana jest ze środków Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, dlatego wszystkie usługi oferowane są bezpłatnie.

Rezultatem funkcjonowania konsorcjum RPK jest pokaźna liczba projektów badawczych realizowanych na terenie regionu przez ponad 100 zespołów reprezentujących szkoły wyższe, instytuty badawcze, małe, średnie i duże przedsiębiorstwa, a nawet instytucje państwowe. Dzięki uczestnictwu w poprzedniej edycji programów ramowych ww. jednostki uzyskały dotacje z Komisji Europejskiej wynoszące łącznie ok. 8,5 mln euro.

Centrum Informacji dla Naukowców

Oferta 7PR obejmuje również możliwość udziału w wielu akcjach stypendialnych. Dlatego w RPK funkcjonuje Regionalne Centrum Informacji dla Naukowców EURAXESS, które współpracuje z polską siecią Centrów Mobilności oraz szerzej z europejską siecią mobilności (EURAXESS – The European Services Network, http://ec.europa.eu/euraxess/index_en.cfm). Centrum zajmuje się wspieraniem naukowców zarówno wyjeżdżających na stypendia zagraniczne jak również obcokrajowców wybierających za cel pobytu naukowego lubelskie uczelnie i jednostki badawcze. Działalność ta jest odpowiednią na zapisy zawarte w dokumencie Komisji Europejskiej „Strategia mobilności dla Europejskiej Przestrzeni Badawczej”.

Odbiorcami Polskiej Sieci Centrów Informacji dla Naukowców są: zagraniczni naukowcy przyjeżdżający do ośrodków naukowych w Polsce, polskie instytuty przyjmujące zagranicznych pracowników naukowo-badawczych, stypendystów i doktorantów oraz polscy naukowcy wyjeżdżający na zagraniczne staże i stypendia naukowe.

Centrum udziela porad i wskazówek, pomaga w wyszukiwaniu odpowiednich ofert stypendialnych, grantów dla naukowców, organizuje spotkania informa-

cyjne i warsztaty dotyczące kwestii związanych z mobilnością naukowców.

Polscy naukowcy pragnący zdobyć doświadczenie naukowe za granicą, uzyskują informacje o programach i ofertach zagranicznych wyjazdów naukowych, formalno-prawnych procedurach związanych z przygotowaniem się do wyjazdu, zamieszkaniem za granicą, zatrudnieniem, ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym.

Polskim instytucjom naukowym Centrum pomaga w kwestiach formalno-prawnych związanych z zatrudnieniem lub przyjęciem pracownika naukowego z zagranicy, w poszukiwaniach informacji o możliwościach pozyskania funduszy na prace badawcze i stypendia dla pracowników.

Zagraniczni naukowcy i ich rodziny mogą uzyskać aktualne informacje na temat kwestii związanych z ich przyjazdem i pobytem w ośrodkach naukowych w regionie (zasady wjazdu, formalno-prawne warunki pobytu w kraju, warunki pracy, kwestie rodzinne, możliwości stypendialne).

Wszystkie osoby zainteresowane uczestnictwem w konkursach 7. Programu Ramowego zapraszamy na konsultacje do siedziby Regionalnego Punktu Kontaktowego Programów Badawczych UE, przy ul. Doświadczalna 4 w Lublinie.

Michał Marszałowicz

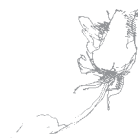
Regionalny Punkt Kontaktowy Programów
Badawczych Unii Europejskiej

Instytut Agrofizyki im. B. Dobrzańskiego PAN
w Lublinie

Lublin, ul. Doświadczalna 4 (pok. nr 6)

Tel. 0-81 740 50 61 wew. 118

<http://www.rpklublin.pl/>

Nowoczesne technologie ICT w upowszechnianiu osiągnięć nauki

23 czerwca na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II gościł profesor Anthony Simon Laden (University of Illinois, Chicago USA), który poprowadził seminarium naukowe zatytułowane „Looking forward: a democratic picture of legitimacy, authority and deliberation” w ramach projektu „Nowoczesne technologie ICT w upowszechnianiu osiągnięć nauki” współfinansowanego przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego oraz programu Kapitał Ludzki, Narodowa Strategia Spójności. Seminarium prowadził dr hab. Cezary Józef Olbromski, prof. KUL.

Słów kilka o znakomitym gościu. Profesor Anthony Simon Laden jest jednym z ostatnich uczniów Johna Rawlsa oraz absolwentem Harvard University i Oxfordu, doktoryzował się w Harvard University, pracuje zaś w University of Illinois (Chicago, USA). Zajmuje się filozofią moralną i polityczną, w szczególności teorią demokracji, feminizmem, problematyką tożsamości politycznej oraz podejmowaniem decyzji politycznych. Jego zainteresowania koncentru-

ją się także na historii nowożytnej etyki i filozofii politycznej. Jest autorem dwóch ważnych dla środowiska książek zatytułowanych *Reasonably Radical: Deliberative Liberalism and the Politics of Identity*, (Cornell University Press, 2001) oraz *Multiculturalism and Political Theory* (Cambridge, 2007), a także ponad dwudziestu artykułów opublikowanych w renomowanych czasopismach amerykańskich i europejskich. Jest uczonym o uznanym w świecie dorobku naukowym, członkiem elitarnych towarzystw naukowych. Wykładał gościnnie na kilku amerykańskich uniwersytetach oraz w Kanadzie i w Holandii.

W seminarium udział wzięło 30 osób, zaś ponad 40 uczestniczyło w nim on-line. Część pierwsza seminarium zatytułowana „On Democratic Legitimacy and Civil Disobedience” i poświęcona typom prawomocności (legitymacji) w demokracji zmierzała do konkluzji, iż zasadniczym warunkiem przesądzającym o prawie do sprawowania władzy w demokracji przez ciała przedstawicielskie (ten typ legitymacji odróżnić tutaj należy od sposobów legitymizowania władzy instytu-

cji nie posiadających inicjatywy ustawodawczej) jest nie tyle posiadanie uprawnień władczych, co posiadanie moralnego uprawnienia do sprawowania władzy. Jednym z podstawowych warunków tak rozumianego uprawnienia jest umiejętność deliberowania o sprawach politycznych i społecznych z tymi, którzy przesądzą o legitymacji przedstawicieli. Profesor Laden wskazał na sytuacje graniczne i zagrożenia dla takiego modelu demokracji.

W części drugiej zatytułowanej „Democratic authority: command vs. connection” prof. Laden zajął się dwoma zasadniczymi, wyrażonymi w tytule, sposobami sprawowania władzy: władzą nakazu i władzą związku. Część druga stanowiła niejako wprowadzenie do zasadniczej debaty na temat demokracji deliberatywnej, która wypełniła część trzecią zatytułowaną „Democratic deliberation: the values of reasoning together”. Zasadniczym problemem z nią związanym było podejmowanie decyzji politycznych w demokracji deliberatywnej.

Cezary Olbromski

Sport na KUL

II semestr roku akademickiego 2008/2009

Sportowy rok akademicki 2008/2009 był dla naszych studentów wyjątkowo udany. W Akademickich Mistrzostwach Polski AZS KUL zdobył 20 medali, w Akademickich Mistrzostwach Województwa Lubelskiego nasza Uczelnia zajęła II miejsce; sekcja tenisa ziemnego mężczyzn po raz trzeci z rzędu uczestniczyła w Akademickich Mistrzostwach Europy. Ponadto odbyło się wiele imprez sportowych o mniejszej randze, w których studenci Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II osiągnęli wysokie wyniki. Sukcesy docenił Rektor KUL – ks. prof. Stanisław Wilk, który w maju i w czerwcu spotkał się z medalistami.

Studium było też inicjatorem wielu imprez rekreacyjno-sportowych takich jak: Spartakiada studentów I roku, Noworoczny Maraton Fitness, czy też

Dzień Sportu organizowany w ramach Kulturaliów 2009.

AKADEMICKIE MISTRZOSTWA POLSKI

Pływanie

W dniach 3-4 kwietnia w Katowicach odbyły się **Akademickie Mistrzostwa Polski w Pływaniu**, w których drużyna AZS KUL zajęła IX miejsce w klasyfikacji generalnej, a V w typie uniwersyteckim. W zawodach uczestniczyła cała czołówka polskich pływaków, z aktualnymi mistrzami i olimpijczykami włącznie.

■ Medale indywidualnie zdobyli:

Magdalena Wójcik (filologia słowiańska III rok): **brązowy medal** (wszystkie Uczelnie) i **srebrny medal** (Uniwersytety) – 50 metrów stylem klasycznym;

srebrny medal (Uniwersytety) – 100 metrów stylem klasycznym;

Weronika Chrzanowska (filologia polska IV rok): **srebrny medal** (Uniwersytety) – 50 metrów stylem grzbietowym;

Paweł Wólkiewicz (administracja III rok): **srebrny medal** (Uniwersytety) – 50 metrów stylem klasycznym;

Bartłomiej Baściuk (administracja V rok): **brązowy medal** (Uniwersytety) – 50 metrów stylem klasycznym; **brązowy medal** (Uniwersytety) – 100 metrów stylem klasycznym.

16 maja odbyły się w Poznaniu **V Ogólnopolskie Zawody Pływackie Szkół Wyższych Studentów Niepełnosprawnych**. Po raz pierwszy wystartowała w nich lubelska drużyna. Nasi studenci zdobyli w sumie aż **7 medali**. To niewątpliwie ogromny sukces. W zawodach wystartowało 124 zawodników reprezentujących kilkanaście uczel-

ni z całej Polski. W klasyfikacji drużynowej KUL zajął wysokie VI miejsce, uznając wyższość znacznie liczniej obsadzonych reprezentacji Uniwersytetu Jagiellońskiego, Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytetu Śląskiego, Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku i Akademii Podlaskiej.

■ Medale zdobyli:

Agata Janik (historia II rok): **złoty medal** – 25 metrów stylem dowolnym; **srebrny medal** – 50 metrów stylem grzbietowym (klasa startowa I – inne dysfunkcje);

Marzena Surowska (zarządzanie II rok): **złoty medal** – 50 metrów stylem grzbietowym; **srebrny medal** – 25 metrów stylem dowolnym (klasa startowa R3 – dysfunkcja ruchu);

Paweł Kasprzak (ekonomia I rok): **brązowy medal** – 25 metrów stylem dowolnym; **brązowy medal** – 50 metrów stylem dowolnym (klasa startowa L – dysfunkcja słuchu);

Piotr Zieliński (pedagogika IV rok): **brązowy medal** – 50 metrów stylem dowolnym (klasa startowa 0 – dysfunkcja wzroku).

Trójbój siłowy

W dniach 2-3 maja w Bydgoszczy odbyły się **Akademickie Mistrzostwa Polski w Trójbój Siłowym**. Zawodnicy AZS KUL zdobyli dwa medale. Złoty medal w klasyfikacji uniwersytetów w kategorii wagowej do 125 kg zdobył student III roku prawa WZNoS w Stalowej Woli – **Michał Miklaszewicz** (w ogólnej klasyfikacji był IV). Natomiast srebrny medal w kategorii wagowej do 60 kg zdobył student III roku administracji **Maciej Nastulak** (w ogólnej klasyfikacji zajął VI miejsce). Drużynowo AZS KUL uplasował się na VII miejscu wśród Uniwersytetów oraz 16 wśród wszystkich 35 startujących Uczelni.

Lekkaatletyka

3 maja 2009 r. w Katowicach zorganizowane zostały **Akademickie**

Mistrzostwa Polski w maratonie. Student V roku teologii – **Łukasz Tkaczyk** zajął I miejsce i zdobył złoty medal.

Jeździectwo

W dniach 22-24 maja na terenie Wrocławskiego Toru Wyścigów Konnych „Partynice” odbyły się **Akademickie Mistrzostwa Polski w Jeździectwie**. Naszą Uczelnię reprezentowało dwoje studentów w konkurencji ujeżdżanie (kategoria amator). **Anna Steć**, studentka IV roku filologii polskiej, startująca na Jutrzence, w klasyfikacji uniwersyteckiej zajęła III miejsce, zdobywając dla KUL-u brązowy medal (w ogólnej klasyfikacji była VII), **Dawid Dubil**, student III roku zarządzania, na Leonie, był czwarty (w ogólnej klasyfikacji był VIII).

Tenis ziemny

Podczas finałowego turnieju **Akademickich Mistrzostw Polski w Tenisie**, które zostały rozegrane w dniach 7-10 czerwca na kortach AZS Śródownskiego we Wrocławiu, tenisiści KUL zdobyli złoty medal w Mistrzostwach Polski Uniwersytetów, a także cenne punkty do generalnej klasyfikacji Akademickich Mistrzostw Polski, uzyskując V miejsce w ogólnej klasyfikacji.

Drużyna tenisistów KUL wygrała 4 spotkania, a przegrała jedynie 2 mecze, z dwoma najlepszymi drużynami w turnieju, w tym w ¼ finału 0:2 z wicemistrzem Polski – AWF Katowice (i w grupie eliminacyjnej 1:2 z akademickim mistrzem Polski – Szkołą Wyższą Psychologii Społecznej w Warszawie). Drużyna AZS KUL pokonała na kortach gospodarza AWF Wrocław 2:0, Uniwersytet Szczeciński 2:1 (co zapewniło jej wyjście z grupy), a następnie Uniwersytet Śląski Katowice 2:1 (mecz o złoto w Uniwersytetach) oraz Wyższą Szkołę Pedagogiki i Administracji Poznań (mecz o V miej-

sce w Akademickich Mistrzostwach Polski).

W Akademickich Mistrzostwach Polski w tenisie uczestniczyło 45 szkół wyższych i 11 uniwersytetów.

Piłka nożna

W dniach 30 kwietnia – 3 maja na stadionie Odry Opole rozegrany został **X Finał Mistrzostw Polski Seminariorów Diecezjalnych i Zakonnych w piłce nożnej**. Lubelskie Metropolitalne Seminarium Duchowne w meczu finałowym pokonało WSD Tarnów 0:1 i po bramce Jarosława Ceglarskiego zdobyło Mistrzostwo Polski i złoty medal.

■ Skład zwycięskiej drużyny:

Bramkarz:

Mateusz Dubaj (rok II)

Obrońcy:

ks. Andrzej Krasowski (ojciec duchowny), **Emil Mazur** (kapitan – rok V), **Łukasz Stasiewicz** (rok IV), **Łukasz Filipczuk** (rok III), **Kamil Pszenniak** (rok II)

Pomocnicy:

Oleksij Fedorovych (rok VI), **Wasył Melnychuk** (rok V), **Krzysztof Jastalski** (rok IV)

Paweł Kościuk (rok IV), **Maksymilian Robak** (rok IV), **Paweł Poczekajto** (rok I)

Napastnicy:

Daniel Złotnicki (rok II), **dn Damian Szewczyk** (rok VI), **Jarosław Ceglarski** (rok IV)

W 2011 roku gospodarzem XI Mistrzostw Polski Seminariorów Diecezjalnych i Zakonnych będzie seminarium lubelskie.

AKADEMICKIE MISTRZOSTWA WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Rywalizacja w ramach Akademickich Mistrzostw Województwa Lubelskiego została podzielona na dwie rundy – jesienną i wiosenną. W ramach I rundy zostało rozegranych aż 16 dyscyplin, w rundzie wiosennej w kolejnych 8 dyscyplinach. W klasyfikacji końcowej, tak jak w roku ubiegłym, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II uplasował się na II miejscu, za Uniwersytetem Marii Curie-Skłodowskiej.

Futsal

Reprezentacja AZS KUL zakończyła rozgrywki na III miejscu. W meczu o brązowy medal KUL pokonał Uniwersytet Medyczny 3:2.

Kolarstwo górskie

Zawody odbyły się 24 maja na stoku narciarskim MOSiR GLOBUS w Lublinie. Były to pierwsze od wielu lat zawody międzuczelniane w kolarstwie górskim w naszym mieście i regionie. W klasyfikacji drużynowej męż-

czynn nasza Uczelnia zajęła II miejsce, a indywidualnie najlepiej wypadł Wojciech Karpiński, zajmując III miejsce w wyścigu mężczyzn.

Koszykówka kobiet

AZS KUL uplasował się na II miejscu, przed AZS UMCS Lublin, awansował do półfinałów Akademickich Mistrzostw Polski.

Koszykówka mężczyzn

AZS KUL sklasyfikowany został na III miejscu wśród lubelskich uczelni, które przystąpiły do rozgrywek i awansował do półfinałów Akademickich Mistrzostw Polski.

Lekkaatletyka

W klasyfikacji drużynowej kobiet nasza Uczelnia zajęła II miejsce. Indywidualnie najlepsze wyniki osiągnęli:

Wioletta Waszkiewicz: II miejsce (400 m), II miejsce (200 m)

Anna Antończyk: I miejsce (800 m)

Aneta Kornaś: III miejsce (800 m)

Adrian Domański: I miejsce (800 m)

Paweł Antoń: I miejsce (3000 m)

Tomasz Brodacki: III miejsce (3000 m)

Piłka nożna

W klasyfikacji końcowej AZS KUL zajął II miejsce, przegrywając po dra-

matycznym i emocjonującym meczu z AZS UMCS. Trzy najlepsze lubelskie drużyny awansowały do półfinałów Akademickich Mistrzostw Polski 2008/2009.

Piłka ręczna mężczyzn

W klasyfikacji końcowej reprezentacja naszej Uczelni zajęła ostatecznie III miejsce, zapewniając sobie awans do półfinałów Akademickich Mistrzostw Polski.

Pływanie kobiet i mężczyzn

29 listopada i 29 marca odbyły się Akademickie Mistrzostwa Województwa Lubelskiego w pływaniu. W zawodach brały udział ekipy z lubelskich uczelni: UMCS, PL, UP, UM i KUL.

Zawodniczkami i zawodnikami Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II zdobyli w klasyfikacji drużynowej kobiet – II miejsce; w klasyfikacji drużynowej mężczyzn – III miejsce.

■ Najlepsze wyniki indywidualne I rundy:

Magdalena Wójcik: I miejsce (100 m st. klas.), II miejsce (50 m st. klas.)

Karolina Szczuka: II miejsce (100 m st. dow.), III miejsce (50 m st. mot.)

Weronika Chrzanowska: II miejsce (100 m st. grzb.), III miejsce (50 m st. grzb.)

Jan Puchacz: III miejsce (100 m st. dow.), III miejsce (50 m st. dow.)

Paweł Wólkiewicz: I miejsce (50 m st. klas.), III miejsce (100 m st. klas.)

Sztafeta kobiet 4x50 m st. dow. **II miejsce**

Sztafeta mężczyzn 4x50 m st. dow. **II miejsce**

Sztafeta kobiet 4x50 m st. zm. **II miejsce**

■ Najlepsze wyniki indywidualne II rundy:

Karolina Szczuka: III miejsce (100 m st. dow.)

Paweł Wólkiewicz: II miejsce (100 m st. klas.), I miejsce (50 m st. klas.)

Bartłomiej Baściuk: III miejsce (100 m st. klas.), III miejsce (50 m st. klas.)

Magdalena Wójcik: I miejsce (100 m st. klas.), II miejsce (50 m st. klas.)

Jan Puchacz: II miejsce (50 m st. dow.)

Weronika Chrzanowska: III miejsce (50 m st. grzbiet.)

Sztafeta kobiet 4x50 m st. dow. **II miejsce**

Sztafeta mężczyzn 4x50 m st. dow. **II miejsce**

Sztafeta kobiet 4x50 m st. zm. **II miejsce**

Siatkówka kobiet

W końcowej klasyfikacji AZS KUL uplasował się na III miejscu, awansując do półfinałów Akademickich Mistrzostw Polski.

Siatkówka mężczyzn

Podobnie jak w rozgrywkach kobiet, AZS KUL zajął III miejsce, zapewniając sobie awans do półfinałów Akademickich Mistrzostw Polski.

Mistrzostwie Polski Seminariorów Diecezjalnych i Zakonnych w piłce nożnej w salonach rektorskich

Siatkówka plażowa mężczyzn

W końcowej klasyfikacji AZS KUL zajęli III miejsce.

Streetbasket

Zarówno w klasyfikacji drużynowej kobiet, jak i mężczyzn nasza reprezentacja zajęła II miejsce.

Tenis mężczyzn

W rozgrywkach tenisa ziemnego nasza drużyna nie dała szans rywalom, pokonując wszystkie zespoły i zajęła I miejsce.

Tenis kobiet

W kategorii kobiet AZS KUL zajęli ostatecznie II miejsce, ustępując miejsca jedynie AZS UM Lublin.

Tenis stołowy kobiet

W turnieju indywidualnym najlepsze – drugie – miejsce przypadło Katarzynie Skrzypiec. Drużynowo w kategorii kobiet AZS KUL zajęli II miejsce.

Tenis stołowy mężczyzn

W turnieju indywidualnym Grzegorz Koziół zajęli I miejsce. Drużynowo męska drużyna AZS KUL także uplasowała się na I miejscu.

Trójbój siłowy

W klasyfikacji drużynowej AZS KUL zajęli ostatecznie III miejsce. Indywidualnie najlepsze wyniki osiągnęli:

Wojciech Pieczaba – I miejsce w kategorii wagowej do 90 kg

Szymon Pawelec – III miejsce w kategorii wagowej do 90 kg

Michał Miklaszewicz – III miejsce w kategorii wagowej +100 kg

Wspinaczka sportowa mężczyzn

W klasyfikacji drużynowej AZS KUL zajęli III miejsce.

Stanisław Lis, Studium Wychowania Fizycznego i Sportu KUL

Kalendarium

2 czerwca

Katedra Historii i Kultury Krajów Języka Hiszpańskiego KUL, Fundacja Polsko-Iberyjska oraz Dział Współpracy z Zagranicą KUL, Instytut Hiszpańsko-Polski, Koło Hiszpańsko-Polskie KUL, Koło Naukowe Historyków Studentów KUL, Lubelskie Towarzystwo Gitarowe i Stowarzyszenie Konotacje Sztuki „Sztukon” zorganizowali „Spotkanie z Meksykiem”.

W programie znalazły się: otwarcie wystawy fotografii poświęconej miastu Veracruz autorstwa Carlosa Cano, wykład „200 lat niepodległości Meksyku”, który wygłosił Raphael Steger Cataño Ambasador Meksyku w Polsce, promocja płyty CD Mauricio Díaz (Meksyk), „Tribute to Proust” oraz książki Cezarego Tarachy „O niepodległości Meksyku i relacjach polsko-meksykańskich”, recital organowy Marka Bochniaka i gitarowy Mauricio Díaz.

4 czerwca

miało miejsce wręczenie Medalu za Zasługi dla KUL prof. Piotrowi Kryczce. Jest to wyraz wdzięczności wspólnoty akademickiej KUL za ofiarną działalność na rzecz Uniwersytetu.

w ramach obchodów 20. rocznicy wolnych wyborów w Polsce Jarosław Koziara odtworzył „Guernicę po polsku” – oryginał malowidła powstał 28 maja 1989 roku, na tydzień przed wolnymi wyborami, na płócie przy KUL.

5 czerwca

Koło Naukowe Studentów Filozofii Przyrody i Nauk Przyrodniczych było gospodarzem wykładu prof. Grzegorza Karwasza pt. „Pierwsze trzy minuty i nieco później”.

Prof. Grzegorz Karwasz jest fizykiem doświadczalnym, specjalistą w zakresie fizyki atomowej i fizyki ciała stałego; pracuje w Instytucie Fizyki UMK w Toruniu.

na Wydziale Zamiejscowym Nauk Prawnych i Ekonomicznych w Tomaszowie Lubelskim odbyła się Międzynarodowa Konferencja Naukowa pt. „Energetyka a ochrona środowiska naturalnego w skali globalnej i lokalnej” z udziałem naukowców z Krakowa, Warszawy, Lwowa i Lublina. Konferencji towarzyszyła wystawa malarstwa Marzeny Mazurek-Jędrak.

6 czerwca

Chór KUL wystąpił z koncertem w Kościele Akademickim w ramach „Nocy kultury”. Wykonał utwory Josefa Rheinbergera – „Stabat Mater” i Rogera Calmela – „Magnificat”. Dyrygował Grzegorz Pecka.

6-20 czerwca

Instytut Historii Sztuki KUL zorganizował wystawę „Płótna i papiery” prezentującą dorobek artystyczny prof. Elżbiety Wolickiej-Wolszleger, emerytowanej profesor filozofii i estetyki KUL, ale także absolwentki Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych (obecnie ASP).

Na wystawie w Galerii 1 zostały pokazane prace malarskie, graficzne i rysunkowe Elżbiety Wolickiej-Wolszleger. Znaczna ich część pochodziła z lat 50. i 60. ubiegłego wieku. Dzieła malarskie były w większości niezwykle szlachetnymi przykładami tzw. malarstwa materii. Prace graficzne operują zwięzłym znakiem plastycznym, w serii linorytnicznej o tematyce maryjnej przybierającym cechy symbolu. Rysunki zaś były najbliższe tradycyjnym przedstawieniom – to szkice postaci ludzkich czy wrażeniowe widoki miasta i wsi.

7 kwietnia

przy KUL akredytowane zostało centrum egzaminacyjne TEF Paryskiej Izby Przemysłowo-Handlowej (CCIP), a jego koordynatorem została dr Magdalena Sowa

(Instytut Filologii Romańskiej). Test d'Evaluation de Français (TEF) sprawdza znajomość języka francuskiego i ocenia kompetencje językowe osób, dla których język francuski nie jest językiem ojczystym. Jest dokumentem uznawanym przez: francuskie Ministerstwo Edukacji Narodowej, Federalny Rząd Kanady (ocena językowa imigrantów) oraz liczne przedsiębiorstwa i instytucje kształcenia związane z francuskim obszarem językowym, dla których TEF jest wygodnym narzędziem oceny językowej i rekrutacji pracowników.

Jest to piąte w kolejności centrum TEF w Polsce.

8-9 czerwca

odbyła się ogólnopolska konferencja naukowa z okazji 25-lecia Katedry Socjologii Kultury, pt. „Tożsamość i komunikacja”. Przedmiotem konferencji była refleksja nad stanem tożsamości jednostkowej i tożsamości zbiorowych w nowoczesnym społeczeństwie, w którym nowe rodzaje i formy komunikacji wywołały przemiany kultury. Dzień przed konferencją, 7 czerwca, odbyło się spotkanie absolwentów Katedry Socjologii Kultury KUL.

8-11 czerwca

delegacja KUL w składzie: prof. Wojciech Kaczmarek (prodziekan Wydziału Nauk Humanistycznych), prof. Paweł Matyaszewski (dyrektor Instytutu Filologii Romańskiej) oraz dr Sebastian Piotrowski (koordynator współpracy z Wandą) udała się z oficjalną wizytą do La Roche sur Yon (Wandea, Francja), aby uroczystie wręczyć Panu Philippe de Villiers Medal za Zasługi dla KUL. Philippe de Villiers przewodniczy Radzie Generalnej Wandei, która od piętnastu lat funduje trzytygodniowy staż w Wandei dla 14 studentów Instytutu Filologii Romańskiej uczęszczających na zajęcia specjalizacji Język francuski ekonomii i finansów. Oprócz corocznego stażu Rada Generalna finansuje także dwa seminaria tematyczne dla studentów III i IV roku specjalizacji.

9-10 czerwca

Katedra Dydaktyki Literatury i Języka Polskiego KUL oraz Instytut Jana Pawła II KUL zorganizowali konferencję naukową pt. „Etyka nauczyciela”, podczas której szukano rozwiązań w kwestiach budzących wątpliwości etyczne środowiska dydaktycznego. Do dyskusji zaproszeni zostali nauczyciele, pedagodzy i etycy.

10 czerwca

na KUL gościł José Miguel Zamoyski-Borbón (krewny króla Hiszpanii). Stroną zapraszającą była Katedra Historii Kultury Krajów Języka Hiszpańskiego, Fundacja Polsko-Iberyjska, Instytut Hiszpańsko-Polski oraz Koło Hiszpańsko-Polskie KUL.

11 czerwca

na Placu Litewskim odbył się VII Koncert Chwały, zatytułowany „Wystarczy ci mojej łaski” tematycznie związany z życiem i nauczaniem św. Pawła Apostoła, któremu w Kościele poświęcony jest 2009 rok. Oprawę artystyczną (taniec i obrazy plastyczne) wykonał Teatr ITP.

14 czerwca

odbył się dzień skupienia dla młodzieży z cyklu Młodzież w drodze, pt. „Miłość nieodwzajemniona”. Prowadzący: ks. prof. Krzysztof Guzowski.

15-17 czerwca

w Kościele Akademickim KUL odbyły się spotkania (m.in. codzienna Msza św., czuwanie, adoracja) w ramach lubelskiego etapu peregrynacji Krzyża Świątowych Dni Młodzieży po polskich diecezjach. Krzyż ten został ofiarowany młodym ludziom w 1984 roku przez Papieża Jana Pawła II: „Droga młodzieży, na zakończenie Roku Świętego powierzam wam znak tego Roku Jubileuszowego: Krzyż Chrystusa! Nieście go na cały świat jako znak miłości Pana Jezusa do ludzkości i głosie wszystkim, że tylko w Chrystusie umarłym i zmartwychwstałym jest zbawienie i odkupienie”.

17 czerwca

o. dr Filip Buczyński, szef Lubelskiego Hospicjum dla Dzieci im. Małego Króla został wyróżniony Nagrodą Młodzieżowej Rady Miasta Lublin za całokształt działalności na rzecz dzieci i młodzieży.

17 czerwca

miało miejsce wręczenie Medalu za Zasługi dla KUL Pani Annie Zaleskiej. Wyróżnienie jest wyrazem wdzięczności wspólnoty akademickiej za wieloletnie wspieranie działalności Instytutu Historii Sztuki KUL oraz fundowanie stypendiów naukowych w Paryżu dla pracowników i studentów historii sztuki.

Uroczystość otworzył ks. prof. Sławomir Nowosad, prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą. Laudację wygłosił prof. Lechosław Lameński.

18 czerwca

Instytut Badań nad Literaturą Religijną KUL zorganizował otwarte seminarium naukowe pt. „Czy sacrum jest potrzebne kulturze współczesnej?”.

19 czerwca

w uroczystości Najświętszego Serca Pana Jezusa wspólnota akademicka obchodziła Święto Patronalne. Mszy św. przewodniczył i homilię wygłosił bp Mieczysław Ciso. Po uroczystym zakończeniu studiów magisterskich nastąpiło odnowienie doktoratów ks. prof. Józefa Kudasiewicza i ks. prof. Jana Łacha. Wieczorem, mimo deszczowej pogody, pracownicy KUL wraz z rodzinami bawili się na pikniku na terenie kampusu na Poczekajce.

22-24 czerwca

w Domu Pracy Twórczej KUL w Kazimierzu nad Wisłą miała miejsce konferencja naukowa pod hasłem „Programy ideowe w przedsięwzięciach artystycznych XVI-XVIII wieku”.

23 czerwca

odbyło się seminarium otwarte nt. „Praworządność, władza, deliberatywność – o przyszłości demokracji” z udziałem Anthony’ego Simona Ladena, profesora University of Illinois (Chicago, USA). W seminarium można było uczestniczyć on-line przez stronę www.ict.kul.eu.

1 lipca

z okazji obchodów 440. rocznicy unii lubelskiej „jako znak naszej pamięci i wdzięczności za wieki wspólnej historii” tytuły doktora honoris causa KUL otrzymali przedstawiciele narodów wchodzących w skład Rzeczypospolitej Obojga Narodów: Prezydent Republiki Litewskiej Valdas Adamkus, Prezydent Ukrainy Wiktor Juszczenko, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński, były Przewodniczący Rady Najwyższej Białorusi Stanisław Szuszkiewicz.

2-3 lipca

odbyła się międzynarodowa konferencja pt. „Unia lubelska – Unia Europejska”, zorganizowana z okazji 440. rocznicy zawarcia unii lubelskiej, pod honorowym patronatem Bogdana Zdrojewskiego Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Wykład inauguracyjny wygłosił prof. Jerzy Kłoczowski. W kolejnych sesjach omówione zostały: Doświadczenie historii a współczesna polityka (przewodniczyła Iwona Hofman, Lublin); Europejska przestrzeń kulturalna Rzeczypospolitej obojga (wielu narodów (przewodniczył Henryk Samsonowicz, Warszawa); Rzeczpospolita wielu narodów i Wielkie Księstwo Moskiewskie – dwie propozycje rozwoju państwowości w Europie Środkowo-Wschodniej (przewodniczył Jerzy Wyrozumski, Kraków); Unia lubelska 1569 roku i zawarty w niej kompromis w świetle najnowszych badań (przewodniczył Henryk Gmiterek, Lublin); Wschodni wymiar polityki Unii Europejskiej (przewodniczył Grzegorz Janusz, Lublin); Tradycje i perspektywy unijne w XIX i XX wieku (przewodniczył Mirosław Filipowicz, Lublin).

Konferencję współorganizował Instytut Historii KUL.

6 lipca

na KUL-u rozpoczęła się 36. edycja letnich kursów języka polskiego. Bogata oferta programowa dostosowana do różnych oczekiwań słuchaczy, sprawdzone i ciągle unowocześniane metody nauczania, unikalne wykłady wygłaszane przez wybitnych specjalistów, imprezy towarzyszące (wycieczki, spektakle, projekcje filmowe, koncerty, spotkania) zachęciły ponad 100 osób z 23 krajów by spędzić kilka wakacyjnych tygodni właśnie w Lublinie.

20 lipca zmarł **Henryk Slaby**, człowiek wielkich zasług, wybitny ekspert finansowy, niestrudzony filantrop, wielki orędownik polskiej kultury, szczerzy i oddany Przyjaciel Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, odznaczony „Medalem za Zasługi dla KUL”, uhonorowany tytułami doktora honoris causa KUL oraz „Protector Universitatis”.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 24 lipca w kościele Our Lady of Peace w Toronto.

Medal za zasługi dla KUL

17 czerwca 2009 r.

wręczenie

Medalu za Zasługi dla KUL

Pani Annie Zaleskiej.

4 czerwca 2009 r.

wręczenie

Medalu za Zasługi dla KUL

prof. Piotrowi Kryczce

DOKTORATY HONORIS CAUSA KUL

440. rocznica zawarcia Unii Lubelskiej

1 lipca 2009 r.

Prezydent Republiki Litewskiej
VALDAS ADAMKUS

Prezydent Ukrainy
WIKTOR JUSZCZENKO

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
LECH KACZYŃSKI

Profesor
STANISŁAW SZUSZKIEWICZ

